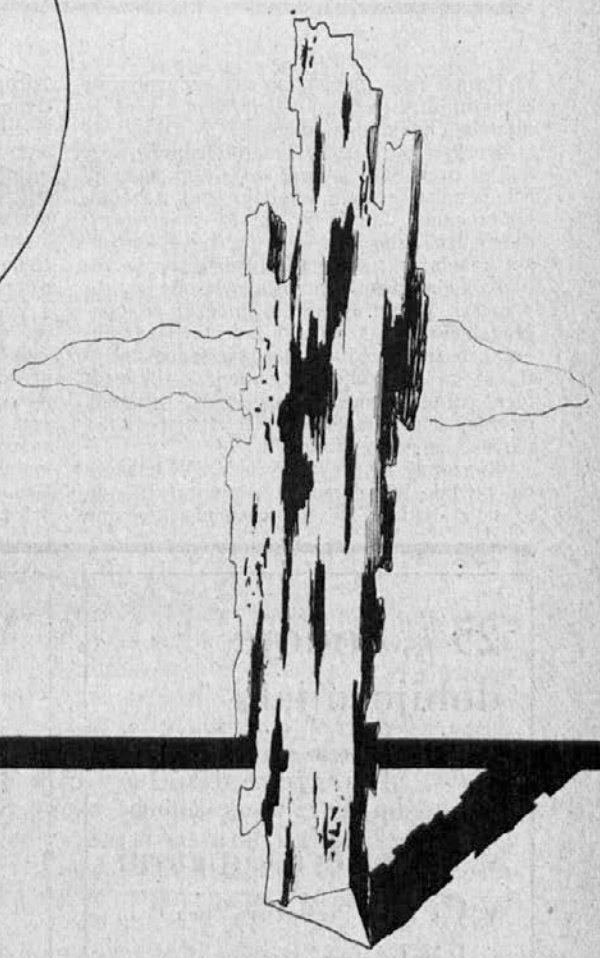
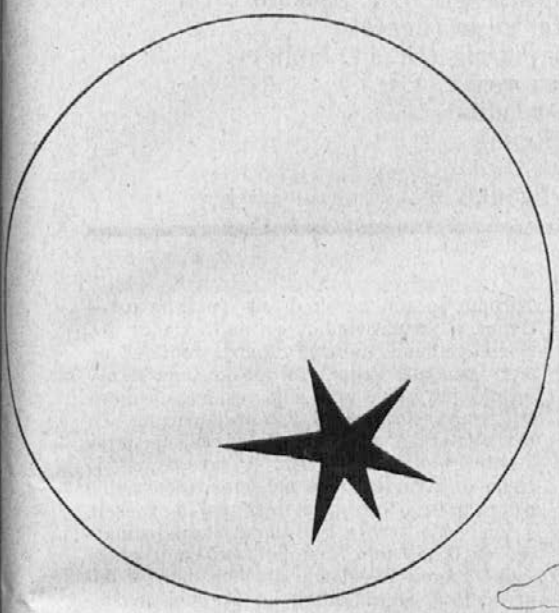

POSTNINA PLACANA V GOTOVINI

NAŠA ZVEZDA

V

1935-36

7

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, V. letnik. V šol. letu 1935/36 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din letno. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava, P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098. Tisk in klišaji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Ceč).

VSEBINA 7. štev.: Nenavadno, pa potrebno (P. B—č)
Delajmo, delajmo (P. Vrtovec S. J.)
Marijino oznanenje (pesem, L. J. Zabkar) —
Širokogrudnost kot geslo (Lenček)
Slovenski dijaški vzornik (Dr. Fr. Jaklič)
Veseli del rožnega venca (J. D.)
Problemi ženske mladine
V Krnici (Peter Ribič)
Kongr. obzornik
Povsod Boga — Uganke

Iz uprave

Prejeli smo mnogo izrazov zadovoljnosti z letošnjim Dijaškim koledarčkom. Všeč je dijakom, ugaja nedijakom.

Ker pa je bila naklada koledarčka nekoliko prevelika, je umljivo, da ga nam je ostalo nekaj desetih izvodov. Vsak zaveden kongreganist, komur je kaj do kongregacijskega tiska, zlasti pa kdor ljubi svoj stanovski koledarček, si bo takoj mislil, da je velika škoda, pustiti preostale izvide zaprte v omari. Mi pribijemo: iz ljubezni do kongreganistov dijakov je bil sestavljen, zato naj gre tudi med dijake kongreganiste in ti naj ga z veseljem sprejmejo. — Zaradi tega, dragi kongreganist, zberi, prištedi, pritrčaj si 4 dinarčke in piši takoj po koledarček, če ga še nimaš.

Konzorcij NZ je v skrbeh. V kakšnih pa, bo kdo izmed naročnikov vprašal — in to samo tisti, ki še ni poravnal naročnine

oziroma še nič ne misli na poravnavo. — Denar je sveta vladar, pa tudi vladar NZ v tem pomenu, da brez denarja tudi NZ ne more izhajati. Prav lepo prosimo, da si naročniki prav živo predočijo resnico, da mora biti vsaka številka NZ čimprej plačana. Za marsikaterega naročnika je precejšnja žrtev zbrati 18 oziroma 25 Din. A zavedati se je treba dejstva: kar nič ne stane, nič vredno ni! Čim težje boš spravil skupaj ta znesek, s čim večjo žrtvijo boš zlagal skupaj dinarček za dinarčkom, tem bolj boš znal ceniti svoje stanovsko glasilo in tem bolj ti bo prirastlo k srcu! Takoj, ko prejmeš to številko NZ, napravi trden sklep, da boš dal vsak mesec nekaj dinarčkov na stran v ta namen, da boš o prvi priliki plačal že itak malenkostno naročnino. Malo žrtev, pa veliko dobre volje, in denar za NZ bo kmalu pri rokah.

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

**v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19**

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

V. letnik

1935-36

7. štev.

Nenavadno, pa potrebno

V evangeliju prve postne nedelje stojita pred nami dva tipa: Jezus Kristus — pravzor vsega lepega, čistega svetega, na drugi strani satan, nosilec vsega temnega, človeku sovražnega, podoba vseh v človeku od Boga nehotenih nagnenj.

Naša naloga je, da vržemo s sebe »dela teme« in postanemo »otroci luči«. Da vršimo to vzvišeno nalogo, je prikladen vsak dan, vsaka minuta, a najprimernejši čas za to je pred Vstajenjem, sveti postni čas. Vsakdo ve, da pust ni post, malokdo pa se zaveda, da post ni pust, ampak koristni in prepotrebni dnevi pokore in zatajevanja, čas, ko je prilika, da se streznimo. Namen posta je lepo izražen v postnem predgasju: qui (Deus) corporali jejunio vitia comprimis, mentem elevas, virtutem largiris et praemia — ki (Bog) s telesnim postom uničuješ napake, dvigaš duha, deliš čednost in plačilo.

Ali je kdo, ki bi si upal trditi, da mu post ni potreben? Kdor bi to mislil, bi nehote bil prepričan, da nima napak. Tak človek bi samega sebe varal in varati samega sebe, je zelo usodno. Sv. pismo pravi celo več: Kdor trdi, da nima greha, je lažnik...

Vsakdo je podvržen slabemu nagnenju, ki je posledica izvirnega greha. Boj z napakami je težaven in dolgotrajen, ker se le-te pojavljajo vedno znova kot plevel na vrtu. Častitljivi Tomaž Kempčan pravi, da bi bili do konca življenja svetniki, če bi vsako leto le eno napako izruvali iz lastnega srca. Poleg lastnih slabosti, ki jih človek nosi v sebi, stoji vedno na preži hudobni duh in išče po besedah sv. Petra, koga bi požrl (1 Petr. 5, 9). Ta rod se pa ne izžene drugače kakor z molitvijo in postom (Mt. 17, 21).

Marsikdo, ki bo čital te vrstice, je od posta v toliko oproščen, da ni dolžan si pritrjavati pri jedi. Radi tega pa ne smemo vzeti posta lahkomišljeno in ga popolnoma pustiti iz misli. Priliko imaš, da brez škode za razvoj svojega telesa pokažeš, da živiš s cerkvijo. Pritrgaš si grizljaj pri jedi, si odrečeš kako nepotrebno sladkarijo... Takih in enakih priložnosti je v teku dneva dovolj. Semkaj spadajo kot duhovni post tudi druga v duhu zatajevanja si naložena dobra dela: Točnost pri vstajanju, pri študiju in molitvi. Človek rabi razvedrila a po večini ga išče preveč. V duhu pokore si odreci eno ali drugo zabavo iz ljubezni do Kristusa, iz namena, da premagaš svojo vihravo naravo, svojo poglavitno napako. Na to vsak dan misli pri jutranji molitvi, spomni se večkrat med dnem, prosi Gospoda pomoči, pa ne bo šel postni čas mimo tebe brez koristi.

Sedaj je čas koristen, je čas primeren. Ne zamujaj prilike! Glej, kmalu pride Vstajenje!

L. B-č

Delajmo, delajmo!

Če hočemo prav razumeti pomen in namen MK, je ne smemo smatrati zgolj kot »majhen vrtec ograjen«, ločeno od ostalega katoliškega življenja, marveč jo moramo postaviti tja, kamor spada, v sredo življenja katoliške Cerkve. MK je potrdila sveta stolica in imajo namen vzgajati odlične katoličane, ki naj branijo Cerkev Jezusa Kristusa (prim. 1. pravilo). MK hoče torej Cerkev, in hoče jo kot oddelek popolnoma zvestih, izvežbanih čet, pripravljenih za vse boje. MK nima specializiranega namena, njene konkretne namene in naloge naj specializira potreba časa, ona mora biti pripravljena na vse, kadar gre za rešenje in posvečenje duš in za obrambo Cerkve. Z njo je prav tako kakor z Družbo Jezusovo, katera jo je ustanovila: sv. Ignacij je rad primerjal Družbo Jez. z lahko konjenico, ki naj vskoči vedno tja, kjer gre za večjo slavo božjo. To že vemo, da namen MK ni gojitev pobožnosti do Marije. Marija nam je le pot do Kristusa, nam je le sredstvo, sicer nad vse učinkovito, ki naj poživí in okrepi vsa naša ostala sredstva rešenja in posvečenja in borbe za Kristusa in njegovo Cerkev. Še več: MK naj ne bo pobožno društvo za gojitev duhovnega življenja! *Po svojem bistvu*, ki ji je bilo dano po njeni ustanoviteljici in potrjeno od svete stolice *naj bo MK izbrana četa apostolskih bojnikov za Kristusa in njegovo Cerkev.*

Jasno, da brez solidnega, živega notranjega življenja ni uspešnega apostolskega delovanja. Prej moraš biti, eksistirati, in biti zdrav in krepak, če hočeš delati. Kar pa velja za telesno, velja tudi za duhovno življenje in delovanje. Toda krivico bi delal MK, kdor bi jo smatral za eno izmed bratovščin ali za versko društvo, ki goji zgolj osebno versko življenje. Verske sile, ki jih MK v svojih članih budi in krepi, mora tudi zastaviti v konkretnem praktičnem apostolatu.

Zakaj so se MK ob svojem začetku tako naglo razširjale? Zakaj so jih svetniki, kakor sv. Peter Kanizij, vodilni možje katoliške obnove, kakor sv. Karel Boromejski, tako pospeševali in se sami vanje vpisali? Njim je šlo za to, da zaustavijo val odpada, ki je divjal po Evropi. V MK so spoznali pravo orodje za zdravo cerkveno reformacijo. »Še le tedaj bo izvedena cerkvena obnova med mladino, ko bomo imeli povsod MK,« je rekel tedaj flamski škof. In kar so pričakovali od kongreganistov, niso pričakovali zaman.

Pred kratkim je izjavil nemški cerkveni knez: »Ko gre za delo, ki je zvezano s žrtvami in ki naj ga prevzamejo laiki, se zaupno obrnem na MK, kajti tam so ljudje, ki se ne strašijo nobenih žrtev, ko gre za slavo božjo.« — Tudi sedanji sveti oče, ki je ob mnogih prilikah že pokazal, kako so mu pri srcu MK, je rekel ob 350 letnici, odkar je bila potrjena MK: »Dosedanja vaša dela so svetlo upanje in poročstvo bodočih uspehov. Zato se z očetovskim srcem z vami veselimo.«

Sv. oče Pij XI. pričakuje predvsem od MK, da bodo *pomožne čete KA*: izšolajo in izvežbajo naj globokoverne in požrtvovalne katoliške apostole, ki bodo podžigali in metali ogenj v širokih vrstah KA posameznih stanov. To je specialni, posebni namen in pomen MK v današnjih dneh, to pričakuje od nas cerkev, papež in naši škofje. Velika, sijajna naloga, polna odgovornosti za člane in njih voditelje. »Nihil factum, si quid agendum« — nič ni storjenega, dokler je še kaj storiti, je rekel sveti oče ob neki priložnosti kongreganistom. Koliko bolj velja ta beseda našim DMK.

Široko je polje našega dela. Če hočejo uspeti, se morajo člani ogreti za tisto pravo, značajno kongregacijsko pobožnost, ki prešine *celega človeka in celo njegovo življenje*, ga posveti in postavi v službo Kristusa in njegove Cerkve. Pobožnost, *devotio*, predanost, v popolnem obsegu besede. Predanost vsega

človeka, predanost razuma in volje in srca, predanost vseh moči in sposobnosti visokemu idealu. Predanost, kakor jo je izrazil sv. Ignacij Lojolski v svoji molitvi Suscipe. To molitev more le tisti iz srca moliti, ki se je popolnoma Bogu daroval.

Da je ta predanost značajna in bistvena poteza kongregacijske miselnosti, sledi iz pravil MK in iz posvetitve Mariji za vse življenje. Saj namerava MK »posredovati kar največjo svetost in razširjati na mnoge druge svoj vpliv« (12. prav.). Mariji pa se posvetimo, darujemo, predamo, da bi kot ona popolnoma živeli za Kristusa. Marija je kongreganistu gospa — Domina, ki pričakuje od njega po vsej pravici predanost brez pridržka. Današnji čas naglašuje *totaliteto* na vseh področjih: tudi mi kongreganisti jo moramo živeti.

Če nam je namen in pomen MK v Kristusovi Cerkvi jasno pred očmi, bomo razumeli veliko važnost priprave za sprejem v MK. Potrebno je temeljito šolanje in skrbna izbira. Tu se že nedvoumno pokaže, kaj hočemo z našo MK in kaj mislimo o njej: ali nam je le »majhen vrtev ograjen«, ali pa arena, v kateri se vadijo odlični borci Kristusovih vojska. P. Vrtovec S. J.

Marijino oznanenje

*Božjega hotenja čudeži skrivnostni
cvetijo na Trojem svetlem siju.*

*Polna svetih milosti
in udanega čakanja
zvrhana posoda:*

*»Mati boš najvišjega Gospoda.«
Žena s soncem, tiha v Nazaretu,
svetih dvorov boš najlepše
Večnemu svetišču
v prvih hipih sladkega drhtenja
vdano ponudila.
Radost se v magnificent,*

*bo udanost v Ave
radostnega sporočila,
plodnosti se mističnost
bo v pesem čakanja
naglas prelila.*

*Med ženami si Žena
blagoslovljena postala.
Ljubezen božja Ti skrivnost
spočetja svetega je dala,
Ti si angelu in Bogu
v Nazaretu sveto verovala —*

Lojze Jože Zabkar

Širokogrudnost kot geslo

Znano pismo Ed. Kocbeka v lanskem letniku Doma in sveta, naslovljeno na »enega izmed ozkih«, pisano v prezirljivo-pomilovalnem tonu s sentimentalnim poudarkom tu in tam, je vkljub — ali morda ravno radi svoje nejasnosti in radi obilice na papir vrženih fraz imelo neki uspeh. Obstoja pa ta uspeh v tem, da je populariziralo delitev med ozkimi in širokimi, med ozkosrčnimi in širokogrudnimi. Širokogrudnost je postala geslo. Jedke puščice tega pisma so bile namenjene proti neki skupini katoliške mladine, a so slabo zadele: nekatero so zadele le piščev privid, le neko fato morgano v puščavi njegove fantazije, druge pa so zadele ves mladi katoliški dijaški rod, ki se danes zbira v naših dijaških kongregacijah. Je to rod deklet in fantov, ki se v današnjih dneh velike idejne borbe tesno naslanja na Cerkev in njen nauk, ki z notranjo pripravljenostjo posluša navodila iz Rima in nanje oprt povsod ostro loči resico od zmohte, pravo načelo od nepravih, katoliško pojmovanje in mišljenje od bolj ali manj jasno nekatoliškega. Je nekaj odločnega, radikalnega, brezkompromisnega v njem. Zato pa mora slišati, da je ozek, ozkosrčen, da leze v neko strašno, pogubonosno ožino.

V čem pa je končno vendar ta naša ožina? Niso nam je opredelili in kar so povedali, je radi »samoniklosti izražanja« težko umljivo. Moremo pa zaenkrat reči eno: naša pogubonosna ožina je v naši izraziti borbeni načelnosti.

Vemo, koliko je bilo pri nas zadnje čase pisano in govorjeno proti načelom in proti načelnosti, seveda z raznimi dostavki in klavzulami, ki naj bi stvar nekoliko omilile. Tako so načela prišla na slab glas in marsikdo se danes že sramuje biti načelen ali za takega veljati. Zdi se, kakor da bi bilo poudarjanje načel nemoderno in nesodobno, neko že davno premagano stališče. Boriti se za krščanska načela, sklicevati se nanje, razširjati jih in braniti, pa danes, v času idejne strpnosti in širokogrudnosti, več ne gre.

S tako miselnostjo smo mi že zdavnaj prelomili. Nam so načela, naša krščanska, katoliška življenjska načela nekaj nespremenljivega in svetega. Nočemo zanje barantati, nočemo jih skrivati komerkoli na ljubo, še manj pa jih omiljevati in »široko« tolmačiti! Čista načela, brez »modernega« komentarja, so za nas vedno sodobna, čeprav so proti »duhu časa«, čeprav »odbijajo«. Mi verujemo v moč načel samih! Svet se spreminja, človek se spreminja, javno mnenje tudi — a načelo ne! Zato se načela ne ravnaajo po svetu, po človeku, po javnem mnenju, ampak narobe! Načela morajo oblikovati javno mnenje, človeka, svet! To pa je mogoče le po apostolih krščanskih načel. Saj imajo ta načela, že samo zato, ker so resnična in prava, pravico na obstoj in pravico, da se vsepovsod razširjajo. Ta načela razširjati je vsebina apostolata, ki nam ga danes nalaga Cerkev. Pot bo mnogovrstna in različna, a voditi bo morala vedno do istega cilja: do preroda sveta h krščanskim življenjskim načelom!

Slabo je, da nam za to delo večkrat manjka prave samozavesti! V svetem strahu pred javnim mnenjem, pred moderno strpnostjo in indiferentizmom, pred nenačelnostjo, ki jo srečujemo kot načelo, si ne upamo prav na dan. Načela skrivamo, opravičujemo, jih ponujamo plaho okrog morda kot osebni produkt osebnega doživetja in drznega iskanja — mesto, da bi jasno in odločno povedali: »Glej, to je pravo in resnično načelo, ki ne prosi od tebe milosti, ampak zahteva od tebe, da ga sprejmeš in priznaš! Zahteva, kar je resnično, resnica pa zahteva, da jo priznaš!« Te odločnosti, neustrašenosti in pa močne vere v krščanska načela je treba apostolu krščanskih načel.

Nič manj pa moramo biti odločni, kadar gre za razkrinkanje krivih načel, naj pridejo od koderkoli in v kakršnikoli obliki. Javno propagiranje protikatoliških načel je javen napad na katoliška načela, ki nas nujno kliče na javen odpor! Molčati pomeni tu strinjati se, ker smo dolžni govoriti! Očitek, da s tem zanašamo razdor v neko skupno fronto, ne velja. Med pravimi in krivimi načeli, med resnico in zmoto, mora biti razdor in skupna fronta je v tem nemogoča. Radi ljubega miru molčati, medtem ko drugi javno nemoteno rušijo katoliška življenjska načela je zmota in zaslepljenost, strah pred ljudmi, ali pa znak, da sami v moč in vrednost svojih načel več ne verujemo. Tak ljubi mir pomeni večkrat smrtno spanje.

Posebno pa nam očitajo ožino, kadar se borimo proti zmotnim načelom, ki so zavita v plašč umetnosti. Zmota in zabloda nimata nikjer pravice do življenja! Lepa oblika ne daje pravice azila kvarnim življenjskim naukom in zmoti. Lepo obliko priznamo, kjer je res lepa — a celotno delo radi vsebine odklanjamo in obsojamo. Tudi kadar je delo samo pod enim vidikom slabo, zasluži, da ga kot celoto odklonimo. Gre pa tu za vidik, ki je najvažnejši: za kvarno vsebino, za zmoto in nalezljivo zablodo, za »strupeno duševno hrano, previdno zavito v vabljev ovoj umetnosti«. Forma je forma, a kar zapusti vtis v duši je vsebina v tej formi. In čim lepša, popolnejša in privlačnejša je oblika, tem nevarnejše je tako delo za katoliškega človeka, tem odločnejša mora biti zato

katoliška kritika. Nikakor ne priznamo vidika kvalitete za najvišje merilo v duhovnem življenju. Kvalitetna kritika literarnih proizvodov in odrskih predstav je lahko strokovna, popolna kritika formalne strani dela, ni pa katoliška kritika, ki motri delo s stališča katoliškega človeka, ki mu je veliko prej in veliko več resnica in npravnost, kot pa še tako umetniška forma. Zato zahtevamo za katoliški dnevnik kritike s tega katoliškega vidika, ker šele ta prav pokaže vrednost oziroma ne vrednost dela, za katero gre.

Pogrešen je izgovor, da kritike ne pišemo za otroke. Res je to. Tudi dela, ki propagirajo kvarna načela niso pisana ali igrana za otroke, ampak za odrasle in nanje preračunana. Saj se vendar tudi odrasel človek ne sme kartako izpostavljati v nevarnost za svojo vero in npravnost! Taka širokogrudnost bi bila že hudo zmotna. Cerkev svari pred priložnostjo v greh ravnotako odrasle kot otroke in tudi indeks je za vse katoličane! Smatrati se za varnega pred slabimi vplivi je pa velika ošabnost, nepoznanje dogme o izvornem grehu in nepoznanje človeka.

To torej bi bila naša ožina! Ozki smo do zmote in zablode, široki do resnice, ki jo povsod iščemo in ji povsod pomagamo do zmage! Če pa je resnica ozka, smo ozki tudi mi! Kar ponosni smo na to ožino! Široki pa hočemo biti vedno napram onim, ki so v dobri volji na napačni poti. Occidite errores, diligite errantes! Ta ljubezen pa nam mora biti spet vedno — načelo. *Lenček*

Dr. Franc Jaklič:

Slovenski dijaški vzornik

(Konec.)

Dozorel v Bogu

Gregorija Kemperla so tudi v njegovem 2. letu bogoslovja želeli imeti za domačega učitelja v Alojzijevišču. Z veseljem je ostal v zavodu.

Bogoslovnih ved se je zopet tako rad učil, da je v 1. polletju imel v vseh vedah »Prvi red z odliko«. Bogoslovnih predmetov se je učil tudi iz izvenšolskih knjig, zbiral in urejal je misli in si mnogo zapisoval, četuti je imel izvrsten spomin.

V 1. letniku se je bil tako dobro naučil hebrejskega jezika, da je potem staro zavezo bral iz hebrejskega izvornika. Posebno rad se je pomujal pri preroku Izaiju, ki je mojster v izbranem, izklesanem izražanju svojih globokih misli.

Za svoj duhovni napredek je Kemperle iskal navodil v Rodriguezovi knjigi »Vaja v popolnosti« in v spisih sv. Avguština.

Čeprav so vsi zanj kar najbolj skrbeli, je vendarle začel vidno hirati. Vse je zaskrbelo, on je pa bil ves v Bogu in v božji volji. »Prav ljubeznivo je z ramami skomignil, kadar ga je kdo povprašal, kako mu je, in se je zraven prav milo nasmehnil,« piše Bonač.

V 2. polletju je naglo pešal. Govorjenje ga je zelo utrujalo. Svetovali so mu, naj gre za nekaj časa iz Ljubljane na kmete. Predstojniki so mu drage volje dovolili in naprosili starološkega dekana Fr. Kramarja, vzornega in delovnega duhovnika, da ga je vzel k sebi.

Dekan Kramar je po očetovsko skrbel zanj, vse je moral imeti kar najboljšo. Pa vsa skrb in nega nista nič zalegli, Kemperlova pljuča so bila že zelo načeta. Ponoči ga je kašelj zelo nadlegoval.

Čedalje bolj so mu pešale moči. Le še ob palici je lazil. Tupatam mu je odleglo, v mladi duši se je vzbudilo upanje, svetli cilj so ji zopet zableščali. Pa je zopet vse popustilo. Zgodnjepoletna narava je živela, cvela in pela v

zgodnjo zoro, v žarko opoldne in v pozne, mlačno opojne večere, v starološkem župnišču pa je umiralo mlado življenje slovenskega sv. Alojzija. Le še s težavo je govoril.

Telesno pojemanje je jelo vplivati tudi na duha, dušne sile so trpele, zlasti spomin.

Še vedno je Kemperle pisal dnevnik, čedalje bolj s tresočo se roko. Bog mu je bil edino upanje, edina opora in tolažba, edina ljubezen njegove plemenite duše. Kako je mislil in želel, nam dopovedujejo stavki:

4. julija: Živi sveto, ako hočeš sveto umreti!

5. julija: Če živimo ali umrjemo, smo Gospodovi.

6. julija: Obrni se k meni, Gospod, in mi otmi dušo; pomagaj mi zavoljo svoje usmiljenosti!

7. julija: Verujem v tebe, Gospod, poživi mi vero! Verujem, da moj Odrašenik živi in da bom poslednji dan vstal iz zemlje in v svojem telesu gledal Boga, svojega Zveličarja.

8. julija: Vate se zanaša moja duša in v senci tvojih peruti bom zaupal. Gospod je moja luč in moje zveličanje; kóga bi se naj bal? Gospod je varuh mojega življenja; pred kom bi se naj tresel?

9. julija: Ljubiti te hočem, Gospod, ti moja moč. Gospod, ti moja trdnjava, moje zavetje in moj Rešenik! Gospod, ti veš, da te ljubim.

10. julija: Gospod, bodi milostljiv meni grešniku!

11. julija: Kogar Gospod ljubi, tega pokori; vsakega tepe, katerega sprejme za svojega otroka.

Dne 12. julija je Gregorij Kemperle imel zadnjič pero v roki. Tresla se mu je od slabosti, duh mu je bil že ves iztrpljen, grob je že metal svojo temno senco nanj — on si je pa v slovo zapisal besede sv. pisma: »Trpljenje sedanjega časa se ne da primerjati prihodnji slavi, ki bo razodeta nad nami.«

To so torej zadnje vrste, ki jih je napisala njegova roka. To so zadnja in najgloblja spoznanja, do katerih se je njegov prodirni duh dokopal.

Mlademu bolniku je smrt stopila pred oči. Prav nič se je ni zbal, mirno je čakal nanjo. Prebiral je »Samogovore« sv. Avguština, polne globokih, tolažilnih misli o Bogu. Duša se mu je že poprej bila odtrgala od tega sveta ter se dvignila do večnostnih reči; na pol je že živel v nebesih.

Nasproti postelji je visela slika Križanega. Ljubeče in zaupno je gledal Nanj; trpljenje z Njim mu je bilo lahko in sladko.

Vsak teden je prejel sv. zakramente. V moči Evharistije je ostal dušno močan.

Še je dočakal Marijinega vnebovzvetja, najbolj tolažilnega Marijinega praznika, ki mu je budil tako lepe in prisrčne spomine. Štiri dni nato, dne 19. avgusta 1858 je pa mirno umrl.

Njegovi prijatelji in vsi drugi, ki so ga poznali, so bili do dna duše užalostženi. Zavedali so se, kakšna zvezda se je utrnila v božje naročje.

Pokopat ga je prišel njegov očetovski prijatelj in skrbni vodnik, alojzijeviški vodja dr. Janez Zlatousti Pogačar. Mnogo bogoslovcev je prišlo z njim. V starološki cerkvi so bile dolge bilje, maša je bila z leviti, bogoslovci so peli. Dr. Pogačar je šel na prižnico, da bo imel žalni govor. Pa je tako ihtel, da ni mogel naprej. Od svojega ljubljena je jemat slovo, in od kakšnega ljubljena!

V tihem kotu na starološkem pokopališču čaka vstajenja ta velenadarjeni, svetniški vzornik slovenske dijaške mladine. Naj prosí zanjo; naj ji sveti s svojim zgledom!

Ako bi bil sin večjega naroda, bi morda že stal na oltarjih poleg sv. Alojzija ali poleg sv. Stanislava.

Vtisnimo si v srce njegovo duhovno podobo!

Veseli del rožnega venca

Za dekliški oder prosto po nemškem priredil J. D.

Navodilo za uprizoritev.

Tri skupine sodelujejo pri tej rožnovenski igri: skupina igralc, skupina pevk in skupina deklic, ki tvorijo zbor pred zastorom.

Igrajo:

Marija	Starka	Mati	3 kralji
Angel	Simeon	Hčerka	3 deklice
Elizabeta	4—5 otrok	Pastirček	

Govorniški zbor sestoji iz 15 do 20 glasov. V zboru naj so zastopani višji in nižji, svetlejši in temnejši glasovi. So pa same deklice. Voditeljica mora biti večja od drugih, govoriti pa mora jasno in glasno. Zborovke imajo dolga, zlatorumena oblačila.

Skupina pevk je enota zase. Najbolje bo, če stoji v dvorani (v ozadju) ali pa za sceno. Poje znane Marijine pesmi.

Oder mora biti tolikšen, da se lahko postavi v ozadju podij z dvema ali tremi stopnicami. Čim manj ropotij.

Med podijem za igralke in robom odra naj bo 2—3 metre prostora za govorni zbor. Te zborovke naj stoje v začetku igre v sklenjenem polkrogu, v vsej dolžini odra, z obrazi obrnjenimi proti občinstvu. Kadar se dvigne zastor in prične igrati skupina igralc, se ta zbor razdeli na desno in na levo toliko, da so igralke vidne.

Dober vtis bi napravilo, ako bi zbor vselej, kadar ima kaj govoriti, pričel z zdravamarijo in sicer tako, da bi voditeljica govorila zdravamarijo do ... Jezus, in potem vse: Ki si ga Devica od Svetega Duha spočela. In potem voditeljica takoj nadaljuje, kar je v tekstu.

Prva skrivnost.

... In blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus,
ki si ga Devica od Svetega Duha spočela.

Voditeljica zbora:	Kar bil oznanil blaženi Devici nekdan je Gabrijel, mi rožnega zdaj venca pojemo veseli del!
Zbor:	Slavimo te, začetek našega veselja, Ti mati Odrešenikova, Ti zvezda jutranja!
Voditeljica:	Njo, ki čakal nanjo je ves Izrael —
Zbor:	veselo bil pozdravil je Gabriel.
Voditeljica:	Z veselja vencem okrasimo našo ljubo Gospo!
Zbor:	O slava ti, Gospa! Slavi te zemlja in nebo!
Mlad glasek	(<i>pripovedovaje</i>): Hotela si živeti nepoznana v ponižnosti, v ponižnosti živeti v nazareški hišici.
Drugi glas	(<i>močnejši</i>): Tedaj ti angel je prinesel veselo vest. To pesem je bila preradostna neba in zvezd! Vsa zemlja pela tvojo slavo je radostno. Ti pa sklonila ponižno si glavo!
Voditeljica:	Ne čakajmo! Zapojmo pesem ji!
Zbor:	Blagoslovljena med vsemi ženami! Kot luč se iz temine drami —

- Drugi glas:** tak Ti pregnala si vekov temó
in vzšla kot lepa zarija.
Potem izza gora izšlo je sonce!
- Tretji glas:** Vekovi so pričakovali,
da vzideš nam!
Saj videl tvoj prihod je v duhu
z Evo Adam.
- Zbor:** Dà, čakal nate je človeški rod
iz raja izgnan.
I mi v izgnanstvu našem kličemo
te vsaki dan.

Polkrog se razdeli. Harmonij (orgle) in zbor pevk poje če mogoče gregorijanski koral.
Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum,
benedicta tu in mulieribus
et benedictus fructus ventris tui.

Zastor se dvigne. Prizor se godi na ozkem prostoru. Oznanjenje. Marija kleči v sredi prostora, z obrazom proli občinstvu. Zadaj za njo, kaki dve stopnici višje, stoji angel, Marija njej nevidnega angela vidi z notranjim vidom. To mora priti do izraza.

- Angel:** Pozdravljena, milosti polna,
Gospod je s teboj,
blagoslovljena si med ženami!
- Marija** (*počasi, s pridrževanim glasom*):
O glas, o velika beseda!
O luč, ki duše jo oko mi gleda!
- Angel:** Ne boj se Marija,
ker milost si našla pri Bogu!
Glej, za hčer te izbral je Oče,
za mater izbral te je Sin,
in sveti Duh za nevesto te svojo!
- Marija** (*tiho*):
O božji svit, ki siješ vsem ljudem,
zakrij me, skrij me! — Revna dekla sem!
- Angel:** In imenuj njegovo ime Jezus.
On bo velik in Sin Najvišjega.
In njegovemu kraljestvu ne bo konca.
In glej!
Tudi Elizabeta, tvoja sorodnica, bo rodila sina
v svoji starosti!
- Marija:** Zakaj pri Bogu nič ni nemogoče.
Glej, dekla sem Gospodova,
zgodi se mi po tvoji besedi!

Godba (harmonijski motiv: Ave Marija zelo na lahko spremlja sledeče Marijine besede).

- Marija** (*počasi vstaja in kakor v daljavo zroč*):
V daljavi vidim — oj čudesa! —
oj zemlja, raduj z menoj se vsa,
odprite se, vrata večnosti,
ker Kralj hoče priti —
prerokba zori!
(*se zopet sesede*)
Usmili se me —
zagrni me vso,
mene kot nizko deklo Gospodovo.

Zastor pade. Zbor pevk takoj nato zapoje:

- Zbor pevk:** Lepa si, lepa si, roža Marija;
tebe časti vsa nebeška družina;
angeli lepo pojejo,
tebe, Marija, hvalijo.
- Kar nam je Eva nesrečna zgubila,
roža Marija nam je zadobila:
ki je rodila Jezusa,
milega nam Zveličarja.

Druga skrivnost.

*... In blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus,
ki si ga Devica v obiskanju Elizabete nosila.*

- Voditeljica:** Povejte, kdo je ta, ki vzhaja,
prihaja kot sonce svetlô?

- Zbor:** Blagrujejo hčere jo Slonske,
kraljice slavo ji pojo!
- Voditeljica:** Glejte, prihaja, v gore hiti,
obiskat teto Elizabeto želi.
- Zbor:** Le hiti, prelepa! V vinskem, glej, bregu
že trta zori!
- Voditeljica:** Nje pesem zapojte!
- En glas:** Golobček bel, v njem pa se Sveti je Duh
sam razodel!
- Zbor:** In v tebi, Mati premila, je sam
Sin božji živeti začel!
In Stvarnik Bog Oče je sam
spet večno besedo velel:
>Luč bodi!« In k sebi je zemljo prižel.
- Voditeljica:** Povejte, kdo je ta, ki vzhaja,
prihaja kot sonce svetló?
- Zbor:** Devica mogočna — Stolp Davidov!
Skrinja zaveze — ovita vsa v čisto zlató!
- Voditeljica:** Glejte, prihaja, v gore hiti. —
- Zbor:** O sveta Devica, ki božji navdih
te žene obiskat sorodnico,
Glej, vse se ti klanja, veter je tih,
v gozdu je srnica obstala
in te pozdravlja kleče,
angeli božji te spremljajo,
zvezde na nebu strmé.
- Voditeljica:** Nje pesem zapojte!
- Zbor:** Milosti polna!
Vsa zemlja slavi te na glas!
Ob potu, kjer ideš, glej, grozdje zori,
priklanja na njivi se zlati ti klas —
iz dolov in s hribecev pozdrav ti doni —
in, ko prekoračiš še zadnjo gorico,
tam teta te čaka s prečudno novico.

Zbor se zopet razdeli kakor prej. Zastor se odgrne. Pokaže se druga slika. Harmonij tiho preludira sledečo pesem: — Vrt z vodnjakom. Elizabeta sedi na robu vodnjaka, v rokah z vretencem in prede. V ozadju ozke stopnice. — Nekaj otročičev, deset- ali dvanaajstletnih, ki se igrajo na stopnicah ali pa okrog Elizabete. Elizabeta poje preprosto, brez afektiranja.

- Elizabeta:** Le spi, le spi
nebeško Dete ti!
(*ild... Ali pa katero drugo uspavanko...*)
(*ki jo poslušá:*)
- Eden izmed otrok:** Povej, tetica, mar bo potlej vse lepše,
ko pride otročiček na svet?
- Elizabeta:** Seveda! Vsak otročiček prinese novo veselje —
ko tako leži in se smehlja,
razvedri obraz se vsakemu
in hiša vsa je bolj svetlá!
- Drugi otrok:** In ko malo odraste otrok,
ali ga smemo nesti okrog?
- Elizabeta:** Da, tedaj smete!
- Otrok:** Kajne, potem ga smemo ven nesti,
in ti nam poveš vse polno povesti?
- Drugi otrok:** Ali pride potem tista vélika noč,
ko si nam pravila o njej nekoč?
- Otrok:** Tista noč, ko pride luč z neba —
- Drugi otrok:** in bo vsa zemlja radostna — —
- Večji otrok:** in bo mir med ljudmi.
- Drugi otrok:** Tista noč bo vsa svetlá —
in vsaka suha veja bo cvetla —
in v panjih bodo molile čebele —
in vse cvetlice bodo pele —
- Otrok:** Kajne in tudi mi bomo peli s teboj?

Elizabeta (*poje z njimi, otroci mrmrajo prve vrstice in ponavljajo zadnji dve vrstici.*)

Le spi, le spi
nebeško Dete ti!
Le spi, le spi
prelepo Dete ti!
Le spi, le spi
prelepo Dete ti!

Otroci:

Večerni zvon zazvoni. Elizabeta vstane in spremi otroke k izhodu.

Elizabeta: Večer je in mamica čaka.

Eden izmed otročičev: Kako si pela? Zapoj no še enkrat!

Elizabeta (*ko že odhajajo*):
Angelci naj zapojo,
ti najlepšo pesmico!
Le spi, le spi
nebeško Dete ti!

Otroci

(*ponavljajo*):
Le spi, le spi
nebeško Dete ti!

Otroški glasovi se porazgube. Sredi odra vrh stopnic se pojavi Marija. Nekaj časa gleda za otroki. Elizabeta jo zagleda. Nekaj časa molči. Obe molčita:

Marija (*na gornji stopnici*):

Mir — mir s teboj!

Elizabeta: Pozdravljena, ti mala dekla,
a velika ti mati — oh, polna milosti!
Kdo te poslal je k meni
čez hribe in doli?

(*Marija stopa po stopnicah, Elizabeta ji gre naproti.*)

Marija: Angel mi govoril je, da boš dobila sina —
In glej! Zato, da služim ti, zdaj tvoja sem družina.

Elizabeta (*se globoko prikloni Mariji*):
Oh ti otrok, vsa lepa Deva —
Ti krasni cvet! —
A jaz sem starka, reva!
Usmili se, Gospod!

Marija: Ne meni, dekli, gre ta čast,
le Njemu, ki v nebesih in na zemlji
ima vso oblast!

Elizabeta: Odkod mi to,
da Mati mojega Gospoda pride k meni?
O, blagoslovljena ti med ženami!
In blagor ti, ker verovala si!

Marija: Zakaj spoznalo se bo, kar ti je rekel Gospod!
Moja duša povelečuje Gospoda
in moj duh se raduje
v Bogu, mojem Zveličarju.

Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle,
glej, blagrovali me bodo poslej vsi rodovi. —
Zakaj velike reči mi je storil
On, ki je mogočen

in je njegovo ime sveto.
Od rodu do rodu traja njegovo usmiljenje
njim, ki mu v strahu služijo!

Elizabeta: Usmili se, Gospod!

Marija: Moč je skazal s svojo rokó,
razkropil je nje, ki so napuhnjenih misli,
mogočne je vrgel s prestola
in povišal je nizke.

Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.

Elizabeta: Usmili se, Gospod!

Marija: Oj, poj, moja duša, in prepevaj,
zakaj velike reči mi je storil
On, ki je mogočen
in je njegovo ime sveto.

Zastor pade. Zbor pevk poje:

Zbor pevk: Dajte, hribje in doline,
                          gozdi, travniki, planine,
                          vsi Devico počastite,
                          ki je lepše nima svet.   Vsi potoki žuboreči,
  ljubi tički žvrgoleči,
  premogočni vseh Kraljici
  pojte hvalo, pojte čast.

Tretja skrivnost.

*... In blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus,
ki si ga Devica rodila.*

Voditeljica: Kvišku, sestrice, glejte v daljave!
                          Kakšna svetloba je to!
                          Prečudno nam pesem iz rajske višave
                          duhovi nebeški pojo!
Zbor: O sveto Dete, luč sveta!
Voditeljica: Pastirci, ki vso noč bedite —
                          Kvišku, sestrice, brž hitite —
                          počastit Zveličarja!
Mlad glasek: Pastirčki prišli so, prišli otročiči
                          pred jaslice.
                          In starčki prišli so trudni
                          in matere.
Voditeljica: Kvišku, sestrice, glejte v daljavo!
                          Ves svet prihaja to noč:
                          prihajajo kralji s častjo in slavo,
                          kadilo in miro nesoč.
Drug glasek: Vsem ljudem na zemlji,
                          kar jih kje živi,
                          vsem to noč rešenje
                          v hlevcu se rodi.
Zbor: Po vsem širnem svetu
                          »Glor'ja!« se glasi.
Voditeljica: Prečuden svit je tu razlit
                          čez jaslice.
                          Kraljica vseh kraljic
                          pa moli Detece.

*Zbor se razdeli. Iz daljave se nato začuje gregorijanski koral, prav na tiho spremljan
s harmonijem:*

Et incarnatus est
de Spiritu Sancto ex Maria Virgine
et homo factus est.

*Harmonij pripravlja naslednji prizor: Marija pred jasljami. Na levi parstirček, na
desni poleg jaslje mati s hčerko osmih let. Ko se zastor dvigne, pastirček razvezuje
culico, hčerka prinaša vrč.*

Pastirček: Ne, zebsti pa ne sme Deteta
                          v tej mrzli štalici.
                          Na, vzemi, sprejmi ta kožušček,
                          je mehak in gorak.
Mati: Naše ovčice dale so volno.
Marija: Za mater pa kruha pšeničnega.
                          in vina in grozdja sladkega.
                          (skromno):
                          Hvala vam!
Hčerka: Naj Bog nebeški vse povrne! —
                          Jaz pa prinašam ta vrčič ti mleka
                          in malo platenca —
                          to greje!
                          (Proti svoji materi):
                          Oh, mati, zakaj leži kar na slamici
                          in je ták siromašno?
Mati: To Detece —
                          ták majhno, ták ubogo v hlevčku tem —
                          o, dekla Ti Gospodova, Ti lepa si zares!

Marija

(prične preprosto peti ali pa govori melodramatično):

Le spi, le spi
nebeško Dete ti!
Oh, saj ko se zbudiš,
te čaka težki križ!
Za nas, za nas —
oj hvala tebi, večni čas!
(Drugi okrog jaslic ponavljajo z Marijo).
Za nas, za nas —
oj hvala tebi, večni čas!

Godba preide v močnejšo melodijo. Ob njej prikorakajo sv. Trije kralji, morda kar po sredi dvorane. Ko pridejo na oder, se prizor spremeni. Ze med njihovim prihajanjem je dekletce boječe stopilo za mater. Tudi mali in pastirček stopita nekoliko nazaj. Stojte v ozadju, spoštljivo zroč v sv. Tri kralje.

Kralji

(globoko se klanjajoč in darove darujoč):

Pozdravljen, Čudoviti,
Ti Kralj vseh kraljev!

Marija

(bolj zase):
Ze svet prihaja k tebi, Detece!
(kraljem):
Naj vas blagoslovi!

Prvi kralj:

Sreče mi prekipeva radosti!

Vsi trije:

Kralju vseh kraljev naš spev veljaj!
Najlepši si izmed vseh otrok!
Kralj si od vekomaj!

Prvi kralj:

Preljubi, prelepi, vladaj, kraljuj,
opaši svoj meč in nam gospoduj!

Drugi kralj:

V nebesih je bil prestol tvoj
pa stopil si med nas —
ponižno, glej, klečimo pred teboj.

Tretji kralj:

Hrumeli so narodi,
divjal je prepir,
Ti narodom zemlje
prinesel si mir!

Prvi kralj:

O, sodi svojemu ljudstvu pravico,
o, varuj nas uboge s svojo desnico!

Drugi kralj:

Otrokom ubogih prinašaj rešitev,
ubožcem v njih pravdi pravično odločitev!

Tretji kralj:

Od vzhoda sega do zapada,
od morja do morja njegova vlada.

Vsi trije:

Kralju vseh kraljev naš spev veljaj!
Najlepši si izmed vseh otrok —
Kralj si od vekomaj!

Zastor pade. Zbor pevk zapoje:

Na nebu zvezda zablesti,
po njej Bog kliče kralje tri.
In hitro vsi na pot hite,
iskat vladarja vse zemlje:
Gospod, razsvetli srca vsa,
da najdejo Zveličarja.

Z darovi jutrove zemlje
ga trije modri počaste.
Kadila, mire in zlata
hvaležnega dado srca:
o, sprejmi, Bog, še dar od nas,
glej, ljubimo te slednji čas!

Četrta skrivnost.

... In blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus,
ki si ga Devica v templju darovala.

Voditeljica:

Govorni zbor ima svečice v rokah.

Prižgite sveče, naj goré —
(prižigajo morda dve — tri):
preden se vaš pozdrav prične.
Luč Jezus v templju je bil zvan —
Luč! — kliče nam današnji dan.

- Zbor:** O, mati Luči,
srce nam sluti,
kaj namenil tebi je Gospod:
oblak — čeprav svetál — bo šel čez tvojo pot...
- Mlad glasek:** Napotila se mati si Dete darovat —
kdaj lepša je ob poti cvetela tam pomlad?
Obstala si pred vrati ... Kaj je golobčkov tam!
Z neba te luč oblila je, spremila v božji hram.
- Voditeljica:** Nosíte sveče, naj goré,
preden se vaš pozdrav prične.
Luč Jezus v templju je bil zvan —
Luč! — kliče nam današnji dan.
- Zbor:** O, mati Luči,
Ti nas uči,
kako naj gremo tvojo pot!
Naj nas blagoslovi Gospod!
Glej, sveče smo me, naš Ti si prižgala!
Vetrovom bo naša luč kljubovala.
- Jasen glas:** Čebelice letajo, dokler je cvet —
za vosek, za sveče nabirajo med.
- Zbor:** Veseli smo zlatega vsi satovjá —
to Ti si, preljuba, visoka Gospa!
- Jasen glas:** Ti vosek si, zmer se v daritvi povživaš —
kraljéva si sveča, zmer k Bogu se dvigaš.
- Zbor:** O sveta mati take luči —
takó še naš goreti uči!
- Drugi glas:** Nosíte sveče, naj goré,
preden se vaš pozdrav prične.
Luč Jezus v templju je bil zvan —
Luč! — kliče nam današnji dan.
- Voditeljica:** Nosíte sveče, naj goré,
preden se vaš pozdrav prične.
Luč Jezus v templju je bil zvan —
Luč! — kliče nam današnji dan.

Zbor govorečih se razdeli. V tem pa že začne pevski zbor naslednje:

Lumen ad revelationem gentium
et gloriam plebis tuae Israel.

Harmonij preludira naslednji prizor. Motiv: Lumen... Zastor se odgrne. — Pred templjem. V ozadju vrata templja, do njih vodi nekaj stopnic. Sredi odra majhna daritvena mizica. Ko se zastor razgrne, stoji starka Ana na eni stopnic.

- Starka:** Gospod, opaši svojo služabnico
s potrpežljivostjo!
Noč se dela mi v očeh!
O, kaj že videle so stare te oči
med ljudstvom Judovim prebridkih dni!
Vendar rešenje pride; pride —
Mesija pride, vzide!...
Duh božji v meni pravi:
Mesija skoraj, skoraj se pojavil!
Gospod, daj toliko mi še živeti,
da videla ga bom v tej hiši sveti.
Dà, duh mi pravi: Luč prihaja zlata...
Hej, Sion, hči Sionska,
Odpri Mesiji na široko vrata!

Zbor pevk in harmonij: Lumen ad revelationem gentium
et gloriam plebis tuae Israel.

V tem vstopila najprej dve v tempeljski učenci z gorečima svečama, za njima pa Marija z Detom in košarico z golobčkoma. Ob istem času starček Simeon od nasprotne strani. Učenci se ustavita ob mizici. Simeon molče spréjme iz rok Marijinih Dete. Ko neha petje, izroči Simeon Dete Starki, ki je medtem stopila s stopnic.

- Marija** (pokleknivši):
Ušliši, Gospod, naše prošnje,
in da bodo vredni ti darovi,
ki jih prinašamo pred obličje tvojega Veličastva,
nam daj pomoč svoje milosti, Gospod!
- Zbor pevk:** Lumen ad revelationem gentium
et gloriam plebis tuae Israel.

- Starka** (*z razprostrtimi rokami*):
 Slavite Gospoda! Zakaj danes je tej hiši
 zveličanje došlo!
 Tvoj prestol, o Dete, je v visokosti —
 tvoje nebo, o knez miru, polno je sladkosti!
(Vzame Dete iz Marijinih rok)
 Zdaj odpuščaš, Gospod, tudi mene, svojo služabnico,
 po svoji besedi v miru;
 zakaj moje oči so videle tvoje zveličanje,
 ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov:
 luč v razsvetljenje poganov
 in slavo Izraela, tvojega ljudstva.
(Mariji)
 Dà, glej: ta je postavljen
 v padec in vstajenje in razsvetljenje
 mnogih v Izraelu
 in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo!
- Zbor pevk in harmonij:**
 Lumen ad revelationem gentium
 et gloriam plebis tuae Israel ...
- Starka** *(počasi, vračajoč Dete Mariji)*:
 Da, in tvojo lastno dušo bo meč presunil,
 da se bodo razodele misli mnogih ...
- Zbor pevk in harmonij:**
 Nunc dimittis servum tuum, Domine,
 secundum verbum tuum in pace —
(tišje)
 Lumen ad revelationem gentium
 et gloriam plebis tuae Israel.
- Starka** *(že med tišjim petjem začenjajoč)*:
 Hvali, Jeruzalem, Gospoda;
 hvali svojega Boga, o Sion;
 zakaj utrdil je zapahe tvojih vrat,
 blagoslovil je tvoje otroke v tebi! (Ps. 147.)
(Nato pa z vso spoštljivostjo Mariji):
 Vsa ljudstva bodo te odslej slavila,
 ne nehala te mater zvati;
 v temi, v viharjih vseh boš tolažila
 vse žalostne, o Božja mati!
 Glej, sedem mečev, sedem žalosti
 prebodlo tvoje sveto bo srce;
 pa občutilo tudi radosti —
 v tolažbo vsake matere.
- Zastor se zgrne. Zbor pevk:*
- Zbor pevk:**
 Marija, Mati ljubljena,
 češčena bodi ti!
 Rodila si nam Jezusa,
 zato te vse časti.
 Mi svoja srca ti damo,
 zaupno k tebi kličemo:
 Marija, varuj nas, Marija, varuj nas!

Peta skrivnost.

... In blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus,
 ki si ga Devica v templju našla.

- Voditeljica:**
 Marijo po poti spremljajte,
 ko roma v Jeruzalem!
 Kako se roma v življenje
 nam zgled je ona vsem!
- Zbor:**
 O Mati milosti božje,
 mogočna kraljica ti,
 pomladi našega življenja,
 glej! črn oblak preti.

Ena izmed zbora: Glej, Jezus prebil je pri tebi
dvanajst presrečnih let;
potem dovolila si, Mati,
da šel je prvič v svet.

Druga: I mé smo na pragu življenja,
v daljavo nam zro oči —

Zbor: Ti vodi nas skozi življenje,
o morska zvezda ti!

Posamezen glas: Minule so sanje detinstva,
za zvezdami grabimo —
po potih pa često smo sáme
in daleč od doma smo!

Zbor: Oh, s plaščem nas svojim ogrni,
v viharju zaščitnica,
ti barčico našo vódi,
ti naša Sévernica!

Posamezen glas: Svetilnik na temni obali —
o Mati, to nam si ti!

Zbor: Ne bo se potopil naš čolnič!
Ti z nami v njem sediš!
Umirijo takoj se valovi,
če ti jim to veliš!

Voditeljica: Marijo po poti spremljajte,
ko roma v Jeruzalem!
Kako se roma v življenje
nam zgled je ona vsem.

Zbor pevk: Marija, skoz življenje
voditi srečno znaš,
ti vodi skoz trpljenje
življenja čolnič naš.
Ti krmi ga v valovih,
ti brani ga v vetrovih,
Marija, Marija, hiti na pomoč.

*Zastor se odgrne. Zbor govorečih se razdeli. Pred templjem. Na eni stopnic sedi Ma-
rija. Nekaj časa molk.*

Ena izmed zbora na levi (*bolj šepetaje*):
Kdo, sestre, tista je gospa,
ki videti je tako žalostna?

Ena izmed zbora na desni: Kako? Ne veš, kdo je gospa?
Saj z nami je priromala,
iz Nazareta je doma ...

Prva: O, mati dečka Jezusa?
(*voditeljici*):
Voditeljica naša ti,
približaj se tej Materi,
pozdravi jo spoštljivo,
povprašaj ljubeznivo,
zakaj sedi tak žalostna.
Nje bol i nam gre do srca!
(*se približa Mariji*):
Pozdravljamo te vse — Gospó!
Me s tabo vse žalujemo,
ko vidimo te žalostno.
Bi rade tolažile te,
če bôli vzrok bi vedele.

Voditeljica (*ljubeznivo*):
O, hvala deklice, vam za besedo!
Sočutje vaše lajša mojo bedo.
Zakaj žalujem?
Tri dolge dni z očetom Jožefom
že poizvedujeva za Jezusom.
Odšel je Jožef vprašat v gnečo mesta,
sem, k templju je privedla mene cesta.
Oh, zgodilo se zdaj je prvokrat,
da sam je ostal, ga morava iskat.
Ko pred Herodom smo v Egipt bežali,

v tujini trdno skupaj smo ostali.
In ko smo v Nazaret vrnili se,
ni daleč šel nikdar od hišice.
Oh, vedno sem v bližini ga imela,
v bližini z njim presrečno sem živela...
Družilo nas je delo in molitev,
oh, daleč je — sem mislila — ločitev.
Res, rastle je, z njim rastle je tihota,
obdajala ga vedno bolj in bolj samota.
In zdaj nastopil svojo pot je, sam...
kam naj še grem iskat ga, kam?

Tri deklice Jeruzalemske so vstopile od nasprotni strani, nekako v sredi Marijinega govora, in obstale, poslušajoč. Ko Marija neha govoriti, reče prva:

Prva deklica: Mar dečka iščeš čudovitega, gospa,
ki tretji dan že tu v tempeljni
sedi med našimi očeti, jih sprašuje
in uči?

Marija (*radostno*):

Druga deklica: Kaj praviš? V tempeljno?
Moj oče, ki je starešina ljudstva,
doma z navdušenjem pripoveduje,
da tāk starci dečka vsi poslušajo,
in čudijo modrosti se njegovi.

Tretja deklica: In to pripoveduje oče moj,
da kakor luč z obličja dečku sije...

Medtem je prva deklica stopila na gornjo stopnico in odprla desno vratnico, pa gleda v notranjščino templja. Marija pa, z obrazom proti gledalcem, je stopila pred levo vratnico.

Prva deklica: Slišiš, gospa, slišiš zdaj glas njegov?
Marija: Dā, slišim,
dā, vidim...
Zdaj, vrata zlata, več se ne zaprite,
do njega, do njega mater me vodite!

Harmonij, Marija vstopi. One tri deklice za njo in tako tudi zbor govorečih. Zbor pevk zapoje:

Marija, o sladkó ime!	Marija, o sladkó ime!
Prečista Mati in Devica,	Zveličarja si nam rodila,
zemlje Gospa, nebes Kraljica,	nebeška vrata odklenila.
napolni z upanjem srce.	Odrešeni te vsi slavé:
Marija, o sladkó ime!	Marija, o sladkó ime!

Konec.

Problemi ženske mladine

Dobo, v kateri živimo, lahko na kratko očrtamo s par besedami: gospodarska, moralna kriza; gospodarski, socialni, verski, pedagoški problemi. Povsod šami poizkusi reševanja problemov, na sejah, sestankih, zborovanjih; še v šoli moraš postavljati probleme, potem je metoda odlična. Čemu jih ne bi reševale še me?

Pri tem nam pa pomaga marijanska kongregacija.

Dekleta so zelo popustljiva in nesamostojna v svojih nazorih. Rada bi imela čedno obleko po svojem okusu in ne ugaja ti neumna modna šara. Pa šivilja ti pravi, da ni lepo in da boš staromodna, pa popustiš: »No, pa naj bo po vašem!« Ali: globoko versko občutenje za evhar. Kristusa te vabi k pogostemu združenju z njim, pa pomilovalni pogledi in posmeh tovarišic zaglušne ta klic.

Kako mi tu pri graditvi samostojnosti pomaga kongregacija, vprašuješ? Že to, da slediš kongregaciji, ki je majhen svet zase, te dela samostojnejšo. Ti delaš nekaj drugega kot večina sveta. In če hočeš resnično slediti načelom kongregacije ter vedno zopet ukrotiti lastna nagnjenja in muke sveta, moraš resno stremeti po samostojnosti. Če si v odboru, imaš še dolžnosti do svojih soseser, kajti graditi moraš v njej verske in moralne temelje. Kako pa bi to zmogla, ako nimaš v sebi samostojnosti na razpolago. Pri sestankih, ako se jih udeležuješ z dušo, se naučiš zagovarjati svoje mišljenje, svoje misli mirno in jasno dokazovati.

Tako te kongregacija pripravlja za življenje. S tem, da ti pomaga izgrajati samostojnost, gradi v tebi močno podlago za **stavbo značajnosti**. Pomaga ustvarjati človeka, ki je ideal vzgoje, osebnost. V življenju boš znala stopiti v bran za svoje ideje in jih pogumno zagovarjala. Danes zahtevajo od žene, da se aktivno udeležuje pri javnih ustanovah, na kulturnem in socialnem polju. Kako bi mogla delovati tam, ako bi te oplašil vsak sunek, ako bi v vsem slepo sledila splošnemu mnenju?

Kongregacija torej pomaga reševati problem, kako ustvariti značajnega človeka. Negativno pa vplivajo na razvoj značaja nekatere ženske lastnosti, ako so tu v preveliki meri. Stvarnik je položil v žensko dušo mnogo čustvenosti, ki se lahko razvije v preveliko sanjarjenje, melanholijo in solzavost. Tako deklet pač težko pravilno razsoja dane razmere. Ni malo deklet, ki jim cestna nesreča ali žalosten spomin izvabi solze v oči. Nikakor to ni sramotno, nasprotno je to odlika ženskega srca, a treba jo je pravilno usmeriti. Kongregacija teh čustev noče uničiti, pač pa jih voditi na pota dobrih del.

Predvsem hoče kongregacija te tvoje ženske lastnosti usmeriti na **socialno polje**. Najlažje se namreč obvaruješ čustvenosti do sebe, ako se od lastnega jaza obrneš k tvojemu bližnjiku. Na ta način se ne moreš baviti samo s seboj in se predajati škodljivemu sanjarjenju in melanholiji. To pedagoško pot uporablja kongregacija, ko postavlja pred tvojo duševnost kot njen najvišji in najlepši cvet — **apostolat**. Vprašuješ se: kako naj bom apostol žene, ubogo deklet? Oglej se malo, koliko prilike se ti nudi za apostolat! Bodi apostol **miru**, ko je svet prenasičen z ropotanjem strojev in nam grozi nova — strašna vojna! Bodi apostol miru tam, kjer imaš dostop: vsak dan v večjih in manjših občestvih! V družini, v šoli, v uradu bodi angel miru! Bodi apostol **ljubezni**, ko je svet tako krut in drvi trdosrčno mimo siromaka ter trosi — denar za razkošnosti, ko siromak niti kruha nima. Glej, zdaj v tem mesecu so najlepši otroški prazniki in mnogi otroci nimajo niti tople obleke in stanovanja. Redna hrana ali darila v izložbah so jim nedosežne sanje. Spomni se v teh dneh teh sirot! Daj, kar moreš! Morda imaš kak dinarček, daj, stori malo veselje kakemu revčku! Pomagaj z dejanjem ali toplo besedo in svella iskra v očeh otroka, hvaležen pritisk siromakove roke ti bo najlepše plačilo. Gotovo si kedaj že občutila tisto čudovito srečo in notranje zadovoljstvo ob kakem, še tako malem dobrem delu. Ako še nisi, poizkusi in videla boš! — Bodi tudi apostol **molitve**! Tvoja sošolka tava v temi in išče izhoda. Tvoja molitev bi ji morda pokazala luč, po kateri nezavedno hrepeni. Mamica tvoja je od skrbi posivela. Temno je njeno čelo in bolestna beseda. Moli zanjo, saj molitev otroka izprosi tolažbo. Tam daleč v stran morij čakajo duše luči in razsvetljenja. Moli včasih zanje, morda je potreben le še očenaš, da jim prisije milost v dušo. — Vidiš, povsod potrebujejo tvoje molitve! In ko boš tako molila za druge, ti bo tako neskončno svetlo postajalo v duši, molitve te bo dvigala in krepila ter združevala z Njim, ki je središče tvojega življenja.

Tudi družina potrebuje tvojega apostolata. Družina je težak problem današnjega časa. Zdi se, da je ta edina, ki bi morala biti središče življenja, ljubezni in pravega veselja, precej podobna žalostni razvalini, skozi katere okno le redko prisijejo sončni žarki. Temu je mnogo kriv današnji čas. Boj za obstanek, pomanjkanje dela in življenjskih potrebščin neugodno vplivajo na družinsko življenje. Vez med otroki in starši je le rahla, otroci v domu ne najdejo veselja, oče hodi po svojih potih. Koliko otrok odrasča v hiši brez Boga, nikdar jih mati ne zaznamenuje z znamenjem sv. križa po čelu; odrasča v hiši, kjer je kletev vsakdanja dušna hrana, kjer je prepir neprestano v zraku, kjer se otroci in starši zaradi različnega dela malokdaj vidijo. Vsi so tujeji v lastnem domu, zato se ga izogibljuje.

Samo žena more prinesiti izpremembo v družino. Toda kje naj dekleta, ki rastejo iz teh hiš najdejo lepo družinsko življenje? Kako naj si ustvarijo dobro družino, ako za to nimajo zgledov, niti moči, niti zahtev po njej? Zopet pripomore k reševanju problema družine kongregacija. Ona je **najlepši zgled družine**. Tu najdeš dobro mater, ki ti pomaga preko težav in bojev, ki te razume in sočustvuje s teboj. Vedno ima čas zate. Ve, da ti ni dobro v mrzlem domu, saj je morala podariti življenje Sinu v razpadli skalni votlini. Ona čuti tvojo zapuščenost, saj je morala bežati v mrzli zimski noči v tujino. Največje trpljenje razume, saj ona je Mater Dolorosa.

Kongregacija te navaja tudi, da si poiščeš **duhovnega očeta**. Njegova naloga je, da postavi v tvojo dušo Kristusa. Četudi bi tvoje življenje spalo, bo pozdravil vsak še tako nežen odsev tvoje duše. On stoji na tvojih križpotjih in ti daje v roke žrtveni nož, da lahko prerežeš vezi navidezne sreče ali ti razširja pogled, da ne zdrsnesh v prepade. Tvoj voditelj se trudi, da bi v tvojo dušo stalno sijalo sonce božje veličine. Tako torej najdeš v kongregaciji mater in očeta.

V dobri kongregaciji pa bo tudi **sestrskaja ljubezen** našla prostor in se ti bo dajala z radodarnimi rokami, prijaznim obrazom in odprtim srcem. Visoki skupni ideali, skupna sv. obhajila, predavanja, izleti spredejo kmalu tesne vezi med marijanskimi otroci. Tukaj niso samo individuum, vse imamo iste interese. Za vse bo enako veselje, ako eno izmed vas odvede poklic v daljne kraje ali če se vrne vaša nekdanja sestra,

ki jo je življenje potegnilo v vrtimec. Tako postane tvoje srce široko in prosto sebičnosti. Naučiš se uživati v drugem in nezdrava občutljivost in domišljavost bo izginila. In ker hoče kongregacija tvoje in tvojega bližnjega izpopolniti, ker ni sama sebi namen, ampak vzgaja ljudi za življenje, bo dekle, izšlo iz nje, prineslo v družino ljubezen in požrtvovalnost, razumevanje, pomoč in potrpljenje.

Kongregacija je torej, ki ti pomaga pri izgrajevanju značajev, ki te pripravljajo za delo v življenju, ki te usposablja za dobro mater — duhovno ali telesno in pa za dobro socialno delavko.

Vprašuješ se: Kako, da je kongregacija ta vrelec, iz katerega črpamo toliko dobrin? Zakaj se vračajo sošolke tako vesele s sestankov, kako morejo vedno s smehljajem pomagati in biti prijazne in vesele? Glej, to je naša lepa skrivnost! To dela tista, ki vodi in bedi nad kongregacijo, tista, ki jo kličemo za Mater. Ona nas dviga k luči, nam polaga smehljaj na ustnice, užiga v srcih toploto do bližnjega. Mladina ne more živeti brez idealov in Brezmadežna je naš ideal.

Peter Ribič:

V Krnici

ali

Kako smo letos taborili

(Pripoveduje četrtošolec Peter Ribič uredniku »Naše Zvezde«.)

Tedaj sem mu roko položil na ramo in ga sočutno vprašal:

»Julče, govori vendar, kaj ti je? Kaj nam prikrivaš?«

Zaihtel je. Prijel sem ga za roko. On pa mi jo je krčevito stiskal... Slednjič mi je, skoraj šepetaje, povedal svojo žalostno skrivnost:

»Zakaj sem tak? Zakaj nisem z vso dušo pri kongregaciji? Da je moja mati drugačna, bi bil tudi jaz... Saj prav za prav ni zadovoljna s tem, da sem se zapisal v kongregacijo. Šele po dolgem moledovanju mi je dovolila. Pa le na pol! Kadar ima kongregacija med tednom skupno mašo in obhajilo, me ne pusti, da bi vstal in šel, češ, da ji spanje motim. Sicer pa — pravi — čemu to 'pobožnjaštvo'. Kaj je tega treba? Tudi brez kongregacije, da, brez tistega večnega žebranja in žlobudranja v cerkvi — tako govori o molitvi! — je človek lahko pošten in družbi koristen, in moj oče, ako bi še živel — tako mi pravi — bi mi prav gotovo ne dovolil kongregacije. In potem mi našteva druge fante, tega in onega, ki niso v kongregaciji, pa mi jih za zgled stavi...«

Kar smo vsi slutili, da je namreč v domači vzgoji, prav za prav le v njej pravi vir in vzrok Julčetine razdvojenosti, sem v tisti uri zvedel kot dejstvo. Občutil sem tisti hip globoko hvaležnost do Boga, da mi je dal krščanske starše, ki so nam otrokom s svojim tihim zgledom že od naše prve mladosti kazali, kako moramo živeti. Občutil sem pa tudi globoko sočutje z ubogim Julčetom.

Kako naj mu pomagam? Mar morem vdreti v njegovo stanovanje in zaklicati njegovi mamici: »Gospa, ne bodite taki! Pustite, da bo smel Julče hoditi k skupni kongregacijski maši od delavnikov, kadar je!« Ne, do njegove matere ne morem. Kaj torej?

Dal sem mu Našo Zvezdo ter mu dejal, naj bere med straženjem Svensovo povest »Kako sem postal katoličan«. Obljubil mi je.

Zlezel sem v svoj šotor.

Zaradi ene besede...

Veste, gospod urednik, lepo je bilo na taborjenju zvečer ob taborskem ognju, lepo tudi pri kohanju, lepo zjutraj, ko smo hodili v božjem jutru gori k Sv. Urbanu, lepo je bilo tudi, kaj bi tajil, ko smo, lačni ko volkovi, sedeli vsak s svojo polno skodelico na kolenih tam okrog naše »kuhinje« ter tešili svojo grozansko lakoto. Vselej smo bili najboljše volje. Menažo smo solili z izvirnimi domisleki. Ali vedno in vedno nam je g. pater zabičeval: »Z dovtipi ne žaliti

nikogar! Če ti pride na misel šala, dovtip, ki bi utegnil žaliti, ne izgovori ga, premagaj se!« In še to nam je g. pater parkrat zabičil: »V naših kmečkih hišah je povsod v kotu pod mizo, kjer družina je, sv. razpelo, Kristus na križu — kakor v opomin: Pri obedu se obnašajte takó, da bo tudi Kristus lahko vaš tovariš pri mizi. In prav to,« je dejal g. pater, »velja tudi nam tabornikom!«

Enkrat — bilo je, menim, sedmi dan po našem prihodu — se je pa le primerilo nekaj močno zoprnega:

Spet smo sedeli pri obedu. Spet smo pripovedovali razne dogodivščine tistega dopoldneva. Malo smo drug drugega zbadali, ampak tako, da ni moglo boleti. Bilo je dosti smeha. Razgovor je prišel tudi na »terénske igre«. (Kakšne so, vam, gospod urednik, razložim pozneje!) Tedaj pa se Julče Ščuka obregne ob mojega brata Pavleta, češ:

»Ti, Pavle, me pri terénških igrah zmerom izdajaš. Ze dvakrat si me!«

Tedaj je Pavletu ušlo:

»Ti, Julče, pa kadiš! Tvoj dim te izdaja, ne jaz!«

In tedaj se je zgodilo! Ščuka je zardel, vstal ter z vso silo treščil skodelico z makaroni — imeli smo to za drugo jed — v mojega brata. K sreči ga ni zadel v glavo, ampak tik pod brado. Makaroni so se mu usuli po jopiču. Pavle je prebledel. Tudi vsem drugim so vilice zastale v rokah. Preden pa smo se dobro zavedel, že ni bilo Ščuke nikjer. Razburjen je bil zbežal v bližnji gozd. Zaradi ene besede, pa takoj taka jeza, tak nastop...

G. pater pa nam je dejal:

»Nobene stvari vam tako ne priporočam kakor to, da se premagujete. Kongreganist se mora znati premagati v vseh rečeh, tudi v jezi. Vince te ipsum!«

Proti večeru se je Ščuka vrnil iz gozda. Bil je seveda zelo lačen. G. pater se je dolgo z njim razgovarjal.

Žal nam je bilo g. patra, ki ima toliko sitnosti z nami.

Náš najlepši dan.

Same lepe dneve smo imeli, vendar eden je bil pa najlepši — náš izlet v Lučine!

Bilo je dne 29. julija. G. Francita piščalka je zadonela ob šestih kakor po navadi. Ampak ta dan je nam »gozda prebivalcem« prijetno zapela; saj smo vedeli: na izlet gremo.

Veste, g. urednik, vsako jutro nam jutranji glas piščalke ni bil prijeten, ker, ker... no, ker nam je kratil sladko spanje. Saj smo bili zložili celó pesmico o tem prebitem jutranjem vstajanju in o piščalki g. Francita, našega voditelja. Peli smo jo vsak večer pri ognju. Napev je zložil náš Vinko Vinič. Zlagali smo jo več dni z združenimi močmi, kolektivno, glasila se je pa takole:

Kó zjutraj Franci se zbudi,
v šotorih vseh še vse smrči.
Piščalko si na usta stavi,
pa zabrlizga ter nam pravi:
Zaspanci vi, zaspanci vi,
tako j se mi zbudíte vsi!

Različna čústva vsi imajo,
zapuščajoči toplo stajo,
obupni čujejo se vzdihí,
tu bolj glasni, tam bolj tihi:
O Franci náš, o Franci náš,
pustíte nas še kratek čas!

A Francita to nič ne briga,
če zaspanè v šotoru riga,
ostró veli: »Tako j vstaníte,
lenuhi, pa se pretegníte!«
Usmiljenje do bližnjega
res zginilo je iz srca...

Teh in takih kitic je bilo, mislim, kakih sedemdeset. Zadnji dve vrstici vsake kitice smo vselej z močnim poudarkom ponovili!

Tisto lepo jutro pa ni bilo nobenega zdihojanja, nič pretegovanja. Hitro smo se očofali v hladni Krnici, še hitreje zbasali »brašno« v svoje nahrbtnike, pa smo stali pripravljeni. »V red! Nastop!« G. pater nam je dal nekaj navodil, kako naj ravnamo z »brašnom«. Premagati se! Ne dotakniti se do skupnega opoldanskega počitka! — O pol sedmih smo »startali«. Vsi tešč, seve, ker nas je gori na Bukovem vrhu čakala prva postaja... V taborišču smo pustili za varuha našega kuharja ter kot »dežurnega« Jelkoviča.

Pot se je neprestano dvigala. V gozdu je vse pelo. Prišedšim iz gozda so se jeli odpirati razgledi po dolini in na vse strani. Gledali smo Blegoš, videli Malenski vrh, Zirovski vrh, spodaj Poljane... G. Franci nam je razlagal:

»Vse te vrhove je v svojih povestih opisal dr. Ivan Tavčar. Posebno pa mu je bil pri sreči stari Blegoš. Sčasoma boste vse to brali. In le pogledite to dolino: mnogo slavnih mož nam je dala. Pa o vsem tem boste čuli v višjih razredih. Zdaj smo že pri vrhu!«

Bukov vrh! To vam je prelepa razgledna točka! A mi smo šli najprej v cerkvico. Našli smo jo vso pobeljeno, lepo kakor nevestico. V velikem oltarju je kip Žalostne Matere božje. Med mašo smo peli evharistične pesmi, znane nam izza evharističnega kongresa. Pristopili smo tudi k sv. obhajilu. Kako lahko smo molili!

Po maši pa — prvo presenečenje! Pod cerkvico nam je najbližji sosed Matere božje, obenem ključar cerkvice, pripravil zajtrk: precejšen kotliček mleka, pa črnega kruha. Kako nam je oboje šlo!

Krpan je pa deklamiral:

O črn, o črn je kruh zares,
iz njega gleda vse polno res,
a fant ga zoblje, ga zobá,
ko bi bila potičica....

Ampak iz našega niso gledale rese, bil je pa zares ko potičica iz rumene pšeničice na sladkem mleku mešane, vse s cukrčkom potresene.

Izpred cerkvice se kar nismo mogli ločiti. Kar še naprej bi bili gledali, gledali te cerkve in cerkvice na njih. G. pater nam je pokazal približno smer vse naše nadaljnje poti in pa, kje se skrivajo Lučine, cilj našega izleta.

Ubrali smo jo nato po grebenih. Prišli smo na Pasjo raván. Kajne, čudno ime! Pa nič hudega, nič pasjega ni bilo. Kraj za terénsko igro ko nalašč! Zemljevid, ki ga je bila izdala Slovenska Matica, nam je povedal, da je vrh nad Pasjo ravánjo visok 1030 m nad morjem. Tu smo se razdelili: tretjina jih je šla gori na vrh, da ga branijo pred zavzetjem, ostali pa smo ga napadali in naskakovali. Borili smo se ljuto. Krpan je dejal, da so tako naši fantje v Bosni leta toliko in toliko naskakovali turško trdnjavo Jajce in da je vse tisto klasično popisano v romanu Gropa in drugi.

Opoldne je na povelje g. patra boj prenehal. Posedli smo po ravnici. Razvezali smo nahrbtnike. Zdaj je bilo dovoljeno tisto, o čemer nam je bilo zjutraj tako odločno govorilo navodilo g. patra. Ko smo se krepčali, nam je g. pater razlagal: »Poglejte te vrhove! Tu smo na meji dveh dekanij. Ako bi odtod, kjer sedimo, krenili na levo, bi prišli v vrhniško dekanijo, najprej na Črni Vrh, potem v Polhov Gradec itd., ampak mi pojdemo na desno doli! Ostanemo v loški dekaniji.«

Dospeli smo do Lamovčevega vrha (943 m). Kmalu smo zagledali Lučine! Krpan nam je zastavil vprašanje:

»Kaj menite, odkod ime Lučine? Ali od luči?«

Ugibali smo in ugibali, pa ne uganili. Slednjič nam je prišla pametna misel, da bomo v vasi vprašali. Tam morajo že vedeti. (Nadaljevanje.)

»Če jih sto vpije, stotisoč pa molči, slišimo le samo prve!« Reichensperger.

KONGREGACIJSKI OBZORNİK

Maribor.

Nekaj misli bi vam sporočil, g. urednik, o delovanju mariborskih dijaških kongregacij. Upam, da jih boste priobčili v NZ.

Praznik Brezmadežne nas je zbral k skupni proslavi, ki je prav lepo izpadla. V svetišču smo obnovili svoje notranje življenje in se okrepili s svetotajstvi. V takih trenutkih doživi človek vso lepoto in moč religioznega sveta. Dokler se bomo zavedali, kaj pomenja spovednica in obhajilna miza za rast in oblikovanje naših duhovnih sil — tako dolgo bomo lahko vztrajali in napredovati na svoji začrtani poti. — Kakor hitro bomo pa začeli opuščati uporabo zakramentalnih sredstev, bodo pa ginevale sile kongregacijskega duha. To je pojav, ki ga opazujemo lahko tudi v naših vrstah.

Slavnostno zborovanje je nudilo lepo sliko našega dela in naših stremeljenj. Govori o novem človeku v novi dobi, o problemih ženske mladine in o našem apostolatu, so podali globoke — programatične misli. Prepričali smo se znova, da uvajajo kongregacije svoje članstvo v razumevanje težkih vprašanj sodobnega življenja. Pa ne le v razumevanje, temveč tudi v oblikovanje življenja, kakor ga potrebuje sodobnost. Predsednik tukajšnjega Kat. akad. starešinstva, ki je vodil naše zborovanje, kakor tudi zastopnik akademske kongregacije, sta izrekla besede priznanja našemu delu in nas bodrila, da vztrajamo na začrtani poti.

Zelo prisrčna je bila akademija zvečer. Program in izvedbo je nagradilo mnogobrojno občinstvo z odkritim odobravanjem. Posebno igra »Dobri pastir« je bila podana globoko doumeto. Oblikovanje težke notranje igre je dosegalo, posebno v vodilnih ulogah, za diletante nenavadno umetniško višino. Bodrilne besede škofa dr. Tomažiča, ki jih je govoril naši kongregacijski družini, so bile lep zaključek celotne prireditve. Tako nas je Brezmadežna zbrala okoli sebe in nam dala za nadaljnje delo zopet novega veselja, poguma, pa tudi moči.

Sod. Mar.

Iz Novega mesta.

Malo se menda sliši o Novem mestu, malo se o njem piše in gotovo se marsikom zdi, da tu doli spimo in mogoče le še sanjamo o zeleni Krki, o težkih meglah, ki skoraj vsako jesensko jutro leže nad nami, vendar temu ni tako. Tudi mi novomeški

dijaki — kongreganisti delamo pridno in vztrajno.

Dvesto dijakov in dijakinj nas je včlanjenih v kongregaciji, kar je za naše razmere dokaj lepo število. Na naših sestankih se pogovarjamo o verskih, duhovnih, socialnih in sploh vseh perečih vprašanjih, ki posebno vznemirjajo našo dobo. Delo smo si že v začetku šolskega leta uredili in napravili načrt za predavanja za celo leto. Tudi sestanki nižješolcev so dokaj pestri. Skoro pri vsakem sestanku je skioptično predavanje ali pa kaka kratka igrca, da se sestanki počivajo. Te sestanke obiskuje redno 100 do 120 fantov. Vsak mesec pa imamo verski sestanek v kongregacijski kapeli in sicer fantje skupaj in dekleta skupaj.

Kakor prejšnja leta opravljamo tudi letos adoracijo pred Najsvetejšim. Vpeljali pa smo letos na novo tedensko recitirano mašo v frančiškanski cerkvi. Vse molitve molimo slovenski, pred mašo in po maši pa zapojemo nekaj pesmi.

Na praznik Brezmadežne smo se pripravljali s tridnevnicjo v samostanski cerkvi, v nedeljo 8. decembra popoldne pa smo priredili v Prosvetnem domu dokaj uspešno akademijo. Res smo imeli veliko dela in skrbi, toda ko smo se vračali domov smo bili veseli, da smo javno pokazali in izpričali našo vero v Boga in ljubezen do Marije. K. I.

Srednja stolna kongregacija v Ljubljani.

Naša kongregacija ima lepo število članic, a pravijo, da bi jih bilo lahko še več. Res, mnogo jih je še, ki nam še niso sestree v Mariji. Poskrbeti hočemo, da jih privabimo še več, vsaj še vsaka eno. Dobro vemo, da potem ne bo hotela več od nas. Kako tudi, ko se v okrilju kongregacije čutimo tako srečne. Shajamo se redno in komaj čakamo večera, da se bomo zopet sešle. Med nami vlada prava sestrška vzajemnost in prijateljstvo. Vemo, da smo si sestree, sestree v Mariji. — Imamo štiri odseke, ki imajo pri vsaki seji poročati kaj o svojem delu: pevskega, dramatičnega, misijskega in evharističnega. — Dne 25. marca, na naš glavni praznik, bomo imele sprejem novih aspirantinj, kandidatinj in članic. Že zdaj jim obrazi žare od veselja in sreče, ko se spomnijo na ta lepi dan. In tudi nam je toplo pri srcu, ko jih gledamo, svoje nove

sestre v Mariji. — Takrat bomo uprizorile »Vestalko«. Kakor so morale Vestalke skrbeti, da ni ugasnil v svetišču sveti ogenj, tako bomo tudi me čuvale v svojih srcih ogenj ljubezni do Marije, ki naj bi nikdar ne ugasnil. — Na praznik svetih Treh kraljev pa smo igrale »Naš vzor — izvoljena Devica«. Solze smo imele v očeh, ko smo pozorno sledile igri z njeno globoko mislijo. — Zavedamo se sicer, da smo še kot slabotne božje lučke, ki hočejo plapolati Mariji v čast: preti nam vihar in nas pripogiba, a ugasiti nas ne bo mogel, dokler bomo pod varstvom Marijinim! Tajnica Z. M.

MK v Murski Soboti.

Že dolgo se nismo oglasili v »Naši zvezdi«, zato pa tem več zdaj poročamo.

Naše delo je bolj skrito, tiho in ima namen samovzgoje. Kongregacijo v Soboti še čakajo velike naloge in teh nalog se tudi zavedamo. Zdi se, da je novo življenje zavelo med katoliškim dijaštvom. V prvi vrsti velja delo nam samim — h gradnji in izpopolnitvi naše lastne osebnosti. Vemo, da le človek s popolno, plemenito in v Bogu zasidrano osebnostjo lahko učinkovito vpliva na druge. To je naš prvi smoter, pogled na sebe. A čedalje bolj se odraža to tudi na zunaj. Saj je jasno, da kdor čuti v sebi srečo otroštva božjega, je ne more obdržati zase, temveč jo hoče deliti tudi z drugimi.

Sestanke imamo redno vsak teden. Predavanja v veliki večini delamo sami. Po predavanju sledi debata. Pri tem si misli govornikove še bolj osvojimo in jih obrnemo na vsakdanje praktično življenje. V tem nas prav mojstersko vodi g. prof. Štalec, ki se rad udeležuje naših sestankov in nam iz svoje bogate duhovne zakladnice deli navsteve za bodočnost.

Navdušenje za kongregacijo raste. Rednim članom se je pridružilo lepo število kandidatov, ki se pridno pripravljajo za sprejem.

Z velikim veseljem pa sporočamo, da se je zanimanje za kongregacijo začelo tudi v vrstah dijakinj, ki do letos še niso imele kongregacije. Njihovo navdušenje in globoko pojmovanje kongregacije, obeta bogatih in trajnih uspehov v bodočnosti.

Voditelj obeh kongregacij pa je, nad vse poštvovalen in delaven dr. Tomaž Kelenc, gimn. katehet in obenem ravnatelj Martinišča. Enkrat prisostvuje dijakom, drugič dijakinjam. Njemu gre največja zahvala, da se kongregacijsko življenje v M. Soboti lepo razvija.

Odločnost in pogum sta posebno potrebna nam Mursko-soboškimi kongreganistom, ker živimo v mestu, v katerem je več verizpovedi.

Vsa naša stremjenja, vse naše boje v zasebnem in javnem življenju izročamo s pobožno molitvijo v varstvo Njej, ki je naša Mati in Zvezda Vodnica.

»Brezmadežna« v Križankah.

(25 letnica.)

Na svečnico smo se pa tudi mi iz Križanske postavili s svojim pomembnim kongregacijskim praznikom. Obhajali smo petindvajsetletnico naše dij. kongregacije »Brezmadežne«. Veseli in ponosni smo na ta svoj jubilej. Zakaj 25 let dela in rasti ob Marijini varni roki nam je obrodilo obilo sadov. Valovje je bilo naše življenje v vseh teh letih. Vstopali in izstopali so. Iz naših vrst so izšli odlični gospodje, v naših vrstah so rastle možati značaji in bodo še rastle. S to zavestjo gremo tudi novemu, zlatemu jubileju nasproti.

Zjutraj smo imeli sv. mašo in skupno sv. obhajilo. G. voditelj pa nam je lepo govoril o dobri Materi, ki nas je tako varno vodila k svojemu Sinu, v vseh zemeljskih stiskah.

Da pa so prišli tudi naši starši in prijatelji med nas in se z nami veselili, smo priredili popoldne ob 5 v domači dvorani dobro uspelo akademijo. V »Uvodni besedi« je načelnik razložil temeljne misli, na katerih je slonela in sloni kongregacija, kaj, kako in koliko se je udeleževala, kako smo rastle in vsestransko napredovali. Vsi smo ena božja družina, močna skupnost in v tej skupnosti je naša pogonska sila, s katero zmagamo vse ovire. Temelj tega močnega občestva pa je ljubezen, ki jo zajemamo iz posebnega čiščenja Marijinega in prejemanja Kristusa. V Kristusu mora vsak kongreganist živeti, v njem biti in se gibati! Do Kristusa pa pelje samo ena pot — po Mariji. Zato ostanemo mi sodali Mariji zvesti, zvesti tudi svoji obljudi, ki smo jo dali Njej, ostanemo zvesti med seboj, zvesti sv. Cerkvi in njenemu poglavarju na zemlji sv. Očetu. Vedno in povsod pa bomo stali na braniku za velike marijanske ideale in bomo vselej in povsod mirni oprode Njemu Kristusu Kralju!

»Uvodni besedi« so sledile lepe in izbrane deklamacije in pevske točke, ki so jih fantje lepo podali. Tudi igrice: »Za višjimi cilji« je bila lepa.

Naš srebrni jubilej smo lepo proslavili in upajmo, da nam je dal novega hotenja in navdušenja za delo, ki nam ga nalaga naša kongregacijska dolžnost. Naj nas božji blagoslov, ki nas je spremljal 25 let, še v bodoče spremlja. Tajnik I. Z.

Mehika — Parras. V MK tega mesta je odsek za katehistinje. Članice (35) so v zadnjem letu imele 24.000 ur katehističnega pouka. Poleg tega so pripravile 180 otrok na prvo sv. obhajilo. — Odsek iste kongregacije za obisk bolnikov je istega leta štel 393 obiskov pri bolnikih. Tudi verske liste so razdelile v veliki množini. — Pri 14 dnevnih in mesečnih obiskih po jetnišnicah so pogumne članice skrbele za 458 jetnikov. — To so dovolj zgovorne številke.

POVSODI B O G A

Katoličani na Angleškem zahtevajo za katoliške otroke katoliško šolo in katoliške učitelje. O tem je nedavno govoril primas Anglije Mons. Hinsley. Katoliška vzgoja je danes silno važen problem tudi pri nas.

Praška univerza Karla IV. je imenovala za doktorje honoris causa pariška kardinala Verdierja in Baudrillarta.

Osservatore Romano je 27. februarja prinesel obširno poročilo o papeževi akademiji v Unionu v Ljubljani, ki jo je priredila Akademski zveza dne 16. februarja. Spodbodi se res, da vsako leto slovesno in pri-srčno proslavimo ta dan in tako pokažemo svojo neomajno zvestobo sv. očetu.

Nemški nacionalni listi so pričeli veliko gonjo proti pobiranju Petrovega novčiča za sv. očeta. Pravijo, da je to poskus spraviti nemški denar v inozemstvo. — Vsak teden nova vrsta šikan.

Zvesti do konca. Najstarejši misijonarji na Kitajskem so: Mons. Otto, ki ima 86 let, v misijonih biva že nepretrgoma 60 let; P. de Broock, star 84 let, ki dela že 57 let v vikarijatu Sivantze, in pa Mons. Abels, znani apostolski vikar v Jekolu. Star je letos 80 let, 51 let je duhovnik, 55 let stalno na Kitajskem in 39 let škof. Ko je škof postal, je bilo v njegovem vikarijatu 8000 katoličanov, danes jih je 50.000.

Pater Gemelli, frančiškan, znan konver-tit in učenjak svetovnega slovesa, ki je rektor kat. univerze v Milanu, je predaval na Dunaju o psiho-fiziologiji avijatike. Dejal je, da je praktično nemogoče doseči hitrost nad 750 km na uro in čez 14.500 m višine. Organizem ne more tega dalj časa prenesti, ker je pritisk preogromen. Brez težav prenese organizem kvečjemu hitrost 450 km na uro.

Kot ste čitali je zadel nemško katoliško mladino velik in hud udarec! 40 voditeljev zaprtih, domovi zapečateni, listi ustavljeni! Slavni vodja mons. Wolker je dan pred aretacijo izdal še neko okrožnico na mladino, v kateri pravi, da naj ostanejo veri zvesti tudi tedaj »ko katoliški listi ne bodo več dovoljeni in ko njihovi voditelji ne bodo mogli več govoriti«. Kako hitro je ta čas prišel! Molimo zanje, da ostanejo v preskušnji zvesti!

Obširen apel proti komunistom in komunistični propagandi v Franciji je izdal škofski ordinariat v Parizu. Opozarja na nujno potrebo globokega poznanja socialnih

cerkvenih nauk. »Komunizem pa je destruktiven nauk, ki ubija resnico in uničuje npravne vrednote, ki so za človeštvo najbolj potrebne. Posebno pa se moramo zavedati, da stremi komunizem za tem, da bi današ-njo kulturo nadomestil z materialistično in brezbožno.« Motiti nas ne sme ta ali ona pravilna točka njihovega programa in pa dejstvo, da se danes komunisti vsaj v Franciji ne bore proti veri. To je taktika. Velja pa vedno in povsod Leninova beseda: »Borba proti veri je abe' vsakega materializma in tako tudi marksizma.«

Ameriška zanimivost. Odprimo sobotni »The New York Times«; pod naslovom: Religiosus Services, je omenjena nedeljska služba božja. Sledi si po vrsti 84 cerkev, ki pripadajo 22 sektam. Torej 22 evangelijev! Drug časopis: »New Haven Register«. Oglas: »Danes v nedeljo — v tej in tej cerkvi — ne bo nedeljske službe božje, ker je pastor na svojih letnih počitnicah!« Po besedah sv. pisma: »Sedmi dan boš počival.«

Kardinal M. Faulhaber je 16. februarja v Münchenu praznoval 25 letnico svojega škofovanja. Je to najodločnejši bojevnik za pravice katoliške Cerkve v Nemčiji. Njegovo geslo je: Vox temporis vox Dei! (Glas časa — božji glas!)

Pred kratkim je bil krščen na Kitajskem znani veliki mandarin She-kue Čeu-tal.

Misijonar P. Pieot v Rangoonu (Birma) si je sam zgradil majhen enosedežen aeroplan, s katerim se bo vozil po svojih opravkih. Zrakoplov tehta le 125 kg, ima 25 HP in doseže do 128 km na uro!

Poljska dijaška mladina bo 3. maja prisegla zvestobo Mariji na velikem romanju v Čenstohovo. Prisegli ji bodo, da hočejo posvetiti vse svoje moči delu za zgradbo katoliške Poljske.

Kitajska ima po najnovejši statistiki 413.815.235 prebivalcev. Koliko je še misijonskega dela! Kongreganist ne pozabi moliti za luč vere pri teh milijonih.

Nemški nacionalno-socialistični dijaki so v svojem listu, ki izhaja v Frankfurtu, takole razložili svojo vero: »Če je kje nebeško kraljestvo, če je kje raj, potem vodi pot vanj samo skozi Nemčijo. Kdor stavi katerikoli kult nad kult naroda in nacije, je malikovalec!«

Iz ruskih revij. »Predšolska vzgoja« aprila 1935, str. 4 pravi: »Moramo odstraniti, onemogočiti vsako priliko, ki bi mogla

v otroku zbuditi vero.« Revija »Za komunistično vzgojo« februar 1935, str. 9 pa svetuje: »Da bomo napravili dečke za prave komunistične borce, moramo takoj v nežnih letih zadušiti vsako vero v boga (1), v svetnike in vse nadnaravne moči!«

V Ameriki, v Združenih državah, je bilo koncem l. 1935 katoličanov 20,253.053. Prirastek v enem letu 200.459 duš. Konvertitov je bilo v istem letu 63.845. Njihove kat. šole je obiskovalo 2,573.226 gojencev.

Malo znana je usoda voditeljev ruske boljševiške revolucije. Je pač bolj žalostna. Gospa Krupskaja, Leninova vdova, je konfirirana v nekem gradiču blizu Moskve; prepovedano ji je baviti se s politikom. Rakovski, bivši poslanik v Parizu, čaka ječičen v Srednji Aziji smrti. Kamenev, ki je imel priimek »možgani stranke«, in Zinoviev, še pred par leti vsemogočni diktator v Petrogradu, sta v popolni zapuščenosti in osamljenosti zaprta v neki ječi na Uralu za 10 let. Kliapnikov, glavni revolucionar v Petrogradu, ki je pomogel Leninu do moči, biva v daljni Sibiriji pozabljen; bolan, gluhi in skoraj slep. Veliko manj pomembnih pa so postrelili 1932 ob komplotu proti Stalinu.

Iz Bukarešte poroča p. voditelj dekliške MK: »Kongregacija mi je v veliko veselje, kajti deluje resnično apostolsko. Velike težave pri nas so v tem, ker vlada veliko pomanjkanje duhovnikov in ker so katoličani raztreseni daleč naokrog. Zato se stoline in tisoči odtujijo Cerkvi. Naloga MK je otroke zbirati in katehizirati. V tem letu smo zbrali okrog 500 takšnih otrok, ki bi drugače ne imeli nobenega verskega pouka. Na petih krajih so poučevale moje kongreganistinj. Poleg tega se vsak ponedeljek zbirajo, da pripravljajo obleko za uboge in cerkveno perilo. Skrb za ubožce je skoraj vsa v njih rokah.«

Leta 1935 je bilo 1277 MK nanovo priključenih Prvi in glavni MK v Rimu. (Leta 1934 pa 1205.)

Svetovna razstava kat. tiska v Vatikanu obeta biti nadvse zanimiva. Udeležbo je priglasilo 50 držav. Manjkajo predvsem dve: Nemčija in Rusija. Nemčija, ki je imela pred tremi leti tako dobro organizirano katoliško časopisje, ima danes prazne stene... Zanimiva je grafična statistika salezijanskega dela za kat. tisk. Danes imajo Sinovi sv. Don Boska 120 tiskarn, 25 lastnih založb (med njimi je Ljubljana in pa znana velika založba Società Editrice Internazionale v Turinu, s podružnicami v Milanu, Genovi, Parizu, Rimu, Cataniji); izdajajo 477 listov in revij; v svojih tiskarskih šolah so izučili 25.450 tiskarjev; danes imajo te šole 4125 gojencev. Tisk imajo svoj v 40 državah. Res, bogato delo za veliko stvar! Jugoslovanski del bo okrasil hrvaški slikar V. Kirin. V njem bo razstavljenih 67 hrvaških in 37 slovenskih kat. listov, zraven še okoli 10 katoliških listov narodnih manjšin. Zastopanih bo 23 slovenskih in hrvaških založb.

Listnica uredništva.

Ta številka ima 24 strani. To pa zaradi obširnega misterija oziroma igre »Veseli del rožnega venca«. Večkrat smo čuli, da manjka predvsem za dekleta lepih in globokih stvari za uprizoritev ob tej ali oni priliki. Zato smo prepričani, da smo s tem delcem dekliškim DMK ustregli. Pa tudi Marijinim družbam na deželi bo igra prav prišla. Zato smo dali natisniti malo več izvodov te številke. (Izvod stane 3 Din.) Ker je igra res lepa, jo bodo gotovo povsod radi igrali.

Tudi zakasnila se je malo — to pa zaradi bolezni. Naslednja številka izide po beli nedelji (okoli 20. aprila), zadnja (dvojna) pa koncem maja.

J. Vinodolski: Pesmica, ki je prigodna, je prišla prepozno. Pravi duh veje iz nje. Tudi oblika ni slaba in je pripravna posebno za deklamacije. Pošljite nam še kaj iz svoje zbirke. Kaj lepega in izbranega.

Vlasta, Kočevje. — Besede lepo tečejo, a premalo je krepke vsebine. Vadite se v malih stvareh ter jim skušajte podati nekaj doživetega, svežega iz sedanjih bojev v Vas in kraj Vas med lučjo in temo.

Čemu se učim jezikov? — Na svojstven način je mlad Mariborčan izrazil o tem svoje mnenje. Vsa zadeva o učenju tujih jezikov pa je še mnogo bolj resna. Veliko število naših fantov bo sčasoma za tri četrtine gluhonemih, ker ne bodo znali ne nemščine ne francoščine! Fantje, dokler ste mladi, začnite, ker z leti gre vedno težje. — Iz mariborskega dopisa pa objavimo vsaj nekaj odstavkov.

Prejeli smo v oceno.

Ozanam. Spisala Paleasa. Izdala Misijonska tiskarna, Groblje. Cena 6 Din.

Ta lepa knjižica je za kongreganista koristno čtivo za vzgojo pravega socialnega apostolata! Našel bo veliko pobude v tem smislu, pa tudi veliko lepih katoliških misli, ki so nam danes tako potrebne. Tako velik mož pred svetom je postal tako velik pred Bogom! To nas privlači! Le trudimo se, da bomo postali veliki — po Ozanamovi poti.

Dr. Aleš Ušeničnik: Knjiga načel II. Načela naravne življenjske modrosti. Groblje 1935. Naše poti IX. zvezek.

Bogata zakladnica zlatih zrn poganske modrosti je ta knjiga. Kako bo dobro dela našim dnem, ki so nenačelni in materialistični! Do kakih etičnih višin se je povzpelo naravno spoznanje starih modrecev! Še danes nas navdaja z občudovanjem. Koristila bo vsakemu kongreganistu, ki jo bo pazno prebral, več, kot si misli. Poživila mu bo ljubezen do pravih načel, ki so tako lepa in tako življenjska! Še prav posebno zanimiva je knjiga za klasičnega gimnazijca, ki ima v Opombah na 40 straneh zbranega toliko lepega materiala v izvirniku.

Ugankarski kotiček

Posetnica

(Luka Kalan, Ljubljana)

VINKO HUDENIK,	
č = š	Semič

Kaj je ta gospod?

Račun

(Jaka, Št. Vid)

(-12 + 10) (19 + 14 - 10) (-9 - 10 - 18 +
+ 22 - 12 + 15 + 10) (21 - 3 + 16 - 15 + 10)
(-12 - 10 - 8 - 11 - 25 - 8 + 11 + 10) = ?

Izbiralnica

(Glonar Ivan, Celje)

Portugalska, kadilec, maslo, kepa, kozak,
urnik, Azija, mernik, Platon, Majda, roko-
delec.

Vzemi iz vsake besede dvojice črk in dobiš
pregovor.

Rek

(K. Ladislav)

o o g b a k k r o k d

Čudežni kvadrat

(Zane, Ljubljana)

3	3	3	3	3
4	4	4	4	4
5	5	5	5	5
6	6	6	6	6
7	7	7	7	7

Razvrsti številke tako,
da bo vsota v vodoravnih,
navpičnih in v obeh
diagonalnih smereh 25!
Ista številka ne sme
biti v nobeni smeri dva-
krat.

Odbiralnica

(A. V.)

ko	ak	mo	et	ka	i!
az	ih	če	aj	ar	ko
če	mo	oj	oč	ve	ak
mp	ne	og	em	me	ma
ka	nd	en	ak	mi	ho
rt	ne	gr	jo	el	rj

Rešitve ugank je poslati upravi do 1. aprila.
Izzrebana dobila lepo knjigo.

Rešitev ugank št. 6.

1. Naslov: Ugankarski urednik.
2. Steber: kočar, Miami, kisik, Bojan, arena, Luzon, kalin, krava, Kotor, opora; Čas je zlato.
3. Dopolnjevalnica: Ključ : jod, Ob, i; Delo beli jelo.
4. Iz zemljepisja: Jesenice, Addis Abeba, Zagreb, Inmost, Novo mesto, Odesa, Črnometlj, Erivan, Skoplje, Varaždin, Adua, Erecgnovi, Nantes, Ogulin; Jaz in Oče sva eno.
5. Aritmetični problem: Če upoštevaš abecedni kvadrat, dobiš: Kristus je luč sveta.
6. Konjiček: Sveti Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi.
7. Spremenitev: Leon, Bern, bron, brat, Blaž.

To pot je dospelo samo 9 rešitev. Štirje ugankarji so rešili vse pravilno, ostalih pet pa po šest ugank.

Od prvih je izzreban Kepec Matija, od drugih Kajdiž Stanko.

Nagrade za rešitev ugank v številki 7. NZ: I. Jože Pogačnik: Veliki teden; II. Hoja za Kristusom.

Ugankarski pomenki.

A. V.: Latinskih ugank, žal ne morem priobčevati. Upoštevati moraš, da rešujejo uganke tudi negimnazijci in da začno na

neklasičnih gimnazijah z latinščino šele v 5. šoli! Pri sestavljanju ugank si bil prehitel, zato je skoraj v vsaki uganki kakšna napaka, zaradi katere bi bilo reševanje otežkočeno. »Svetniki« se sicer dajo hitro sestaviti, a za reševalca bi bilo isto, kakor da bi zapisal 23 črk in bi zahteval »nek« izrek, torej skoraj nemožna rešitev! Pri vseh ugankah, dasi ključ ni izviren, pa mi je posebno všeč vsebina; v tem te moram pohvaliti.

K. L.: Bom uporabil, razen »Črkovnice«. Odgovor najdeš v Mladiki, št. 1931, str. 240 v 3. koloni. Če ne razumeš, pa vprašaj! Pri ostalih nisem tako strog in bodo prišle na vrsto. Skušaj biti izviren!

Zane, Ljubljana: »Konjiček« je prelahak, ostali sta dobri.

D. P., Litija: Tvoj »Konjiček« je šepav na koncu že več pravilno ne skače in zato tudi v N. Z. ne bo nikoli priskakal. S posetnicami še ni nič boljše.

Zastavljalec ugank: Vsako uganko pošljite na posebnem lističu z rešitvijo, tako da se da lahko rešitev odstriči. Pristavite vedno zraven (kot vidite v N. Z.) svoje resnično ime ali pa pseudonim, kakor hočete; toda meni morate v vsakem slučaju sporočiti tudi pravo ime.

Reševalcem ugank: Napačna je rešitev »Spremenitev«: Bled, breca, breg namesto »brat«. Vedno je treba le 2 črki spremeniti, kjer stoji x znamenje, toda tako, da se v zadnji besedi spet le 2 spremenita, ne da bi črke med seboj zamenjal. — Ugankarski urednik.

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu knjig, šolskih in pisarniških potrebščin. Najboljše blago po konkurenčnih cenah.

Založba izvirnih slovstvenih del (Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani spisi) in klasičnih prevodov iz svetovne književnosti.

Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**
REG. Z. Z O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za pisarniško porabo ali pa LITOGRAFIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU za reklamne namene, prav tako tudi KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brezhiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana